

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Schrøder, F.

Erindringer og Fortællinger fra New Zealand.

København : J. Frimodts Boghandel, 1910

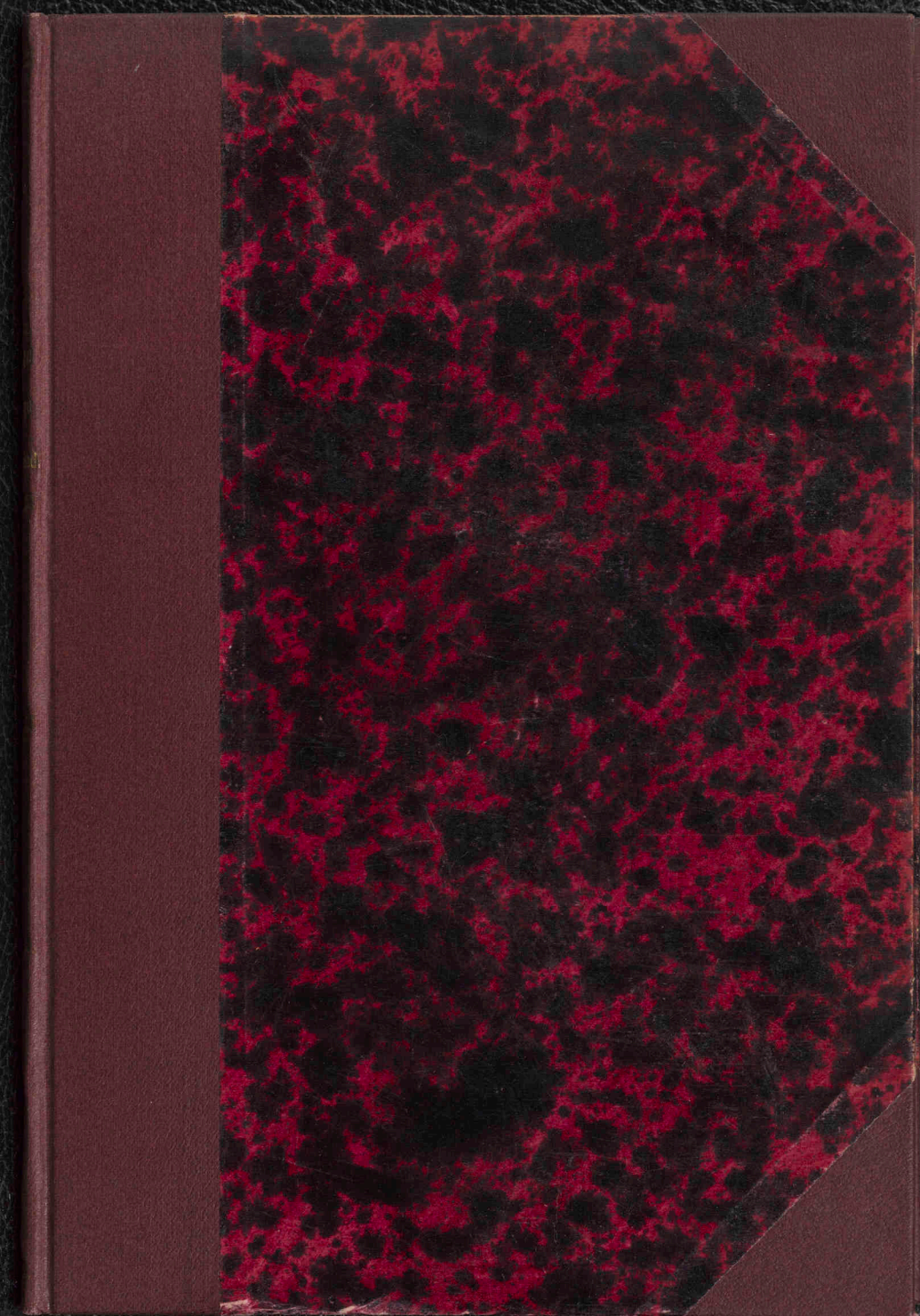
91 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-263^e

Det Kgl. Bibliotek

130025952759

W. GUTTAIDIER ZONEN

THE SCHROEDER

ERINDRINGER

OF

FORTTELLINGER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

THE SCHROEDER

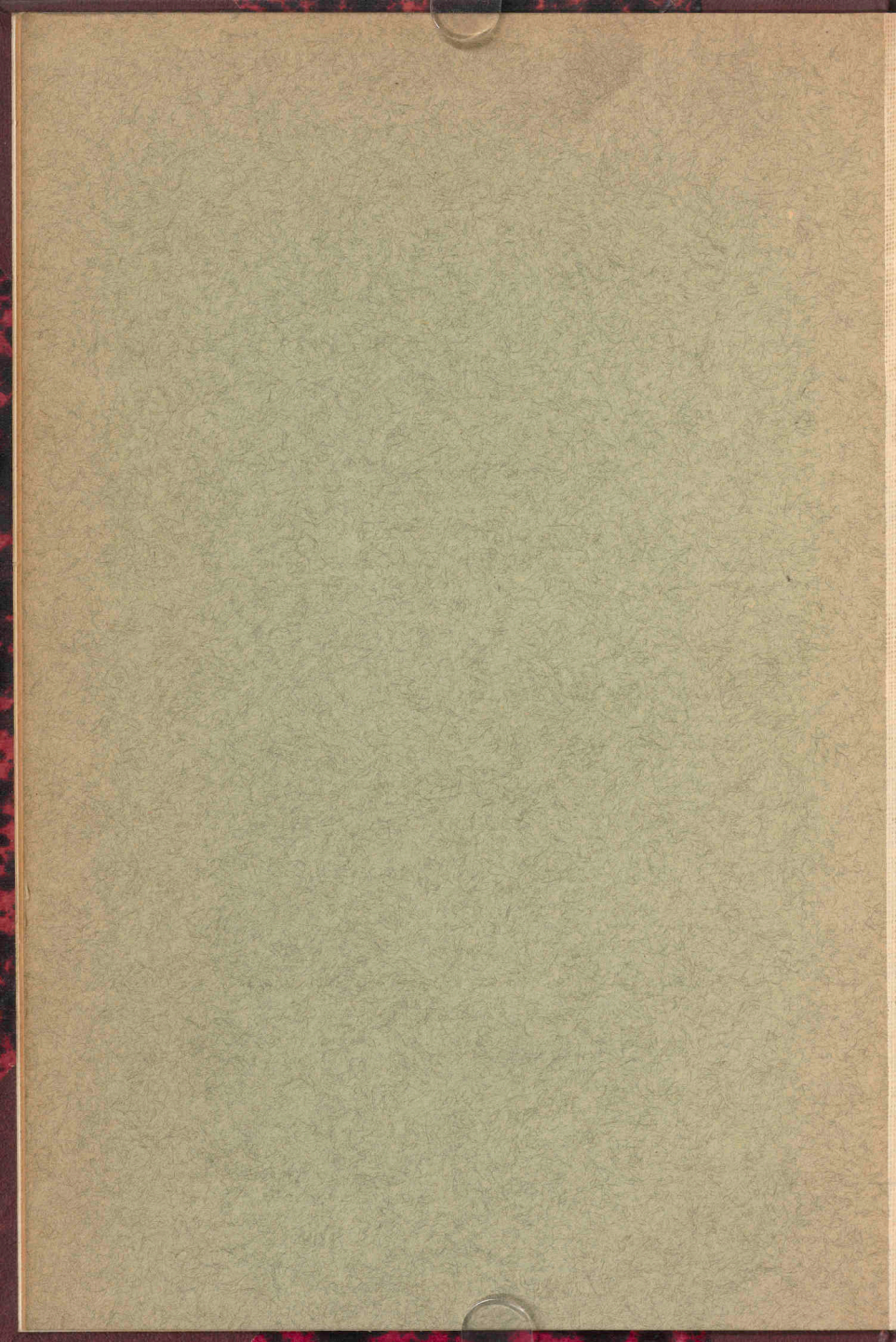
THE SCHROEDER

F. SCHRØDER

ERINDRINGER
OG
FORTÆLLINGER

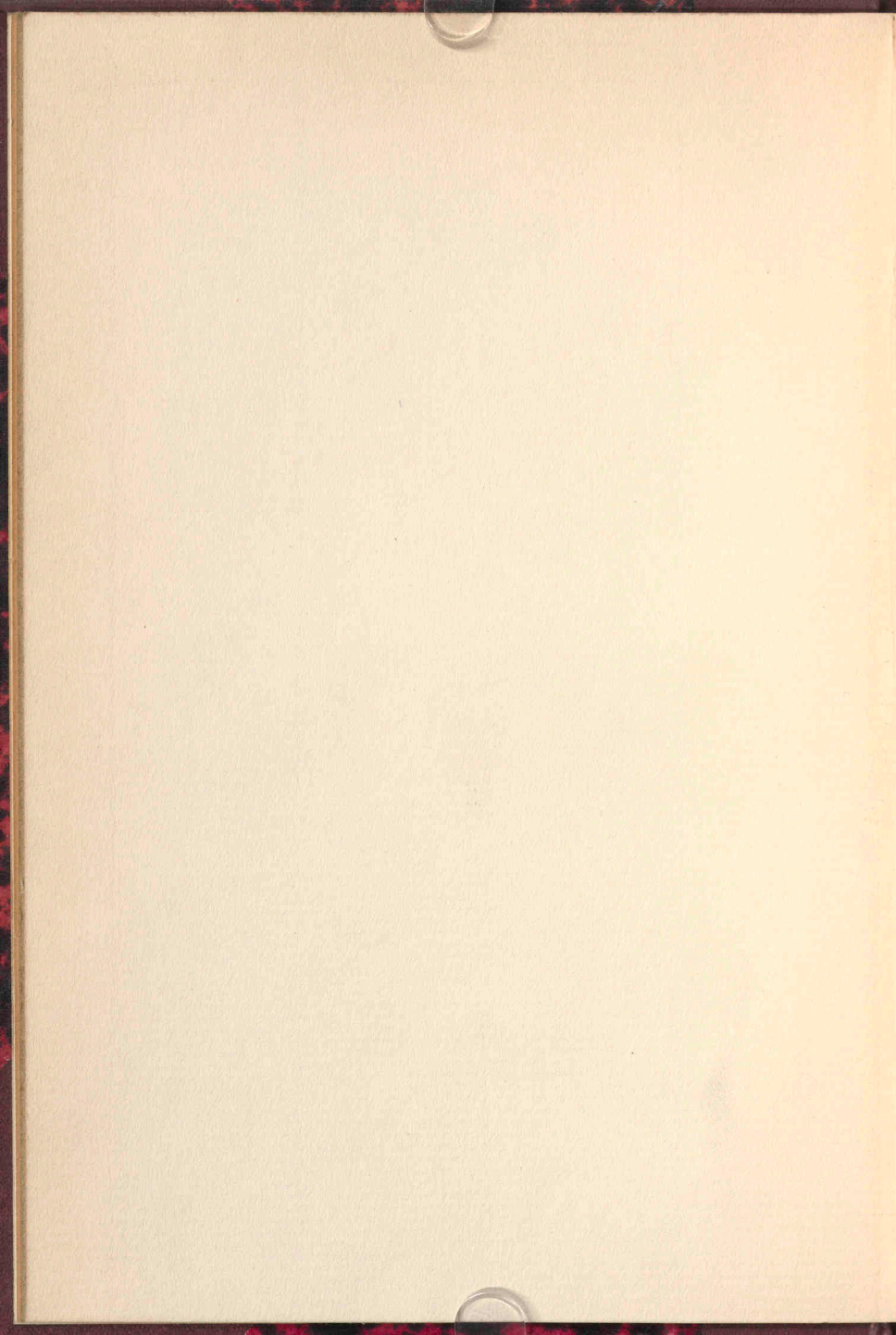
FRA NEW ZEALAND

J. FRIMODTS BOGHANDEL — KØBENHAVN

ERINDRINGER OG
FORTÆLLINGER

491. 2836

F. SCHRØDER

ERINDRINGER
OG
FORTÆLLINGER

FRA NEW ZEALAND

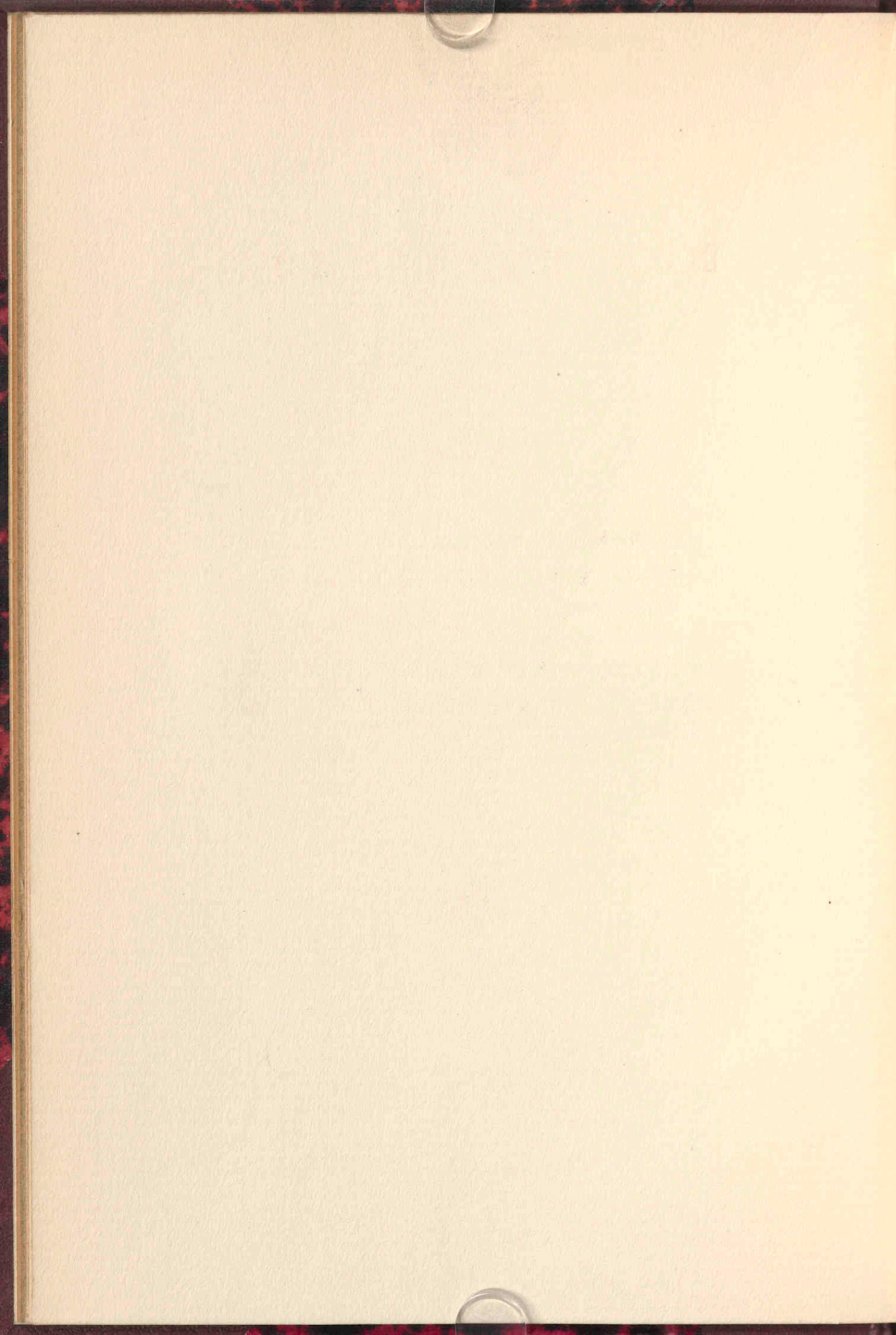
KØBENHAVN — MCMX
J. FRIMODTS BOGHANDEL

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

INDHOLD

	Side
Forord	7
En Nat tilbragt i et Træ.....	9
Missionærens Ord	19
Et Ridt efter Læge	34
Det bedste han ejede	52
Hvad Kirkeklokken fortalte	62
Hotelejeren og Afholdsmanden	69
Hvad Snefuggene fortalte	78

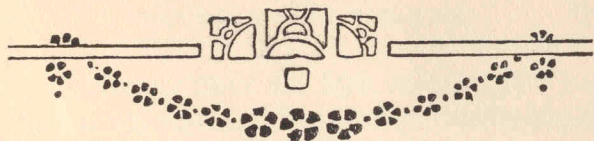

FORORD

Følgende Fortællinger bero for største Delen paa Selvoplevelser, som ligge en Del Aar tilbage. Naar de gjenopfriskes og fremlægges for Læseverdenen er det i Haab om, at det jeg har oplevet maa blive til Gavn for andre.

En Nat tilbragt i et Træ.

I Toppen af et gammelt, skyggefuldt Elmetræ, der voxede i Udkanten af en Have tæt ved en Landevej sad en Yngling træt og mismodig. Han var tyet herop for at tilbringe Natten i Sikkerhed og havde bundet sig fast med en stærk Snor for ikke at falde ned, og sad ganske bekvemt i en stor gaffelformet Gren. Her blundede han lidt af og til, men det var dog en vanskelig Stilling at sove i. Bedre vilde det have været at ligge paa Jorden i Græsset, men han havde foretrukket Træet, fordi der her ikke var generende Insekter og Kryb, og fordi omstrejfende Vagabonder heller ikke kunde forulempe ham i Træet. Der var nemlig en Del Løsgængere paa Egnen, fordi det var Natten efter Derby-Væddeløbene i Epsom, og da spredes altid en Del tvivlsomme Individuer i Omegnen.

Mange havde tabt alt hvad de ejede ved Væddemaal, andre havde maaske tjent lidt, men atter tilsat det. Og nogle havde vel uden at eje noget tænkt, at nogle faa Smuler fra Lykens Bord kunde falde paa dem, men skuffede vandrede de nu uden Maal omkring Epsom.

Den unge Mand i Træet var ogsaa uden Haab, thi de sidste Penge havde han tabt ved Væddemaal paa Heste. Det lokkende, dragende, berusende, der er ved et stort engelsk Væddeløbstæвне, havde ogsaa, skønt han var Udlænding, indfanget ham som et Offer paa Spillelidenskabens Alter. Og nu ejede han Intet. Forhaabningsfuld var han taget med Toget fra London sammen med det blandede Publikum, der altid indfinder sig ved disse berømte Væddeløb.

Folk af alle Klasser stævnede did; fra Rigmanden, der aldrig lader sine Støvler forsaale og aldrig selv knytter sit Halstørklæde, til Stodderen, der ankommer paa Banen med tomme Lommer efter at have ofret sin sidste Hvid paa Jernbanebilletten. Ja, mange Fattige vandre dertil paa deres Fod. De Rige komme for at bruge Penge og mere sig; de Fattige i Haab om Bytte. Paa en Derbydag, som den, der har

overværet Løbene, aldrig glemmer, spredes Guldets over den dejlige, grønne Slette, hvor Tusinde og atter Tusinde begærlige Hænder vente paa at opsamle det.

Langt den overvejende Del af Guldets har Rod i og kommer fra de store, høje Vogne, fra Adelens og Rigmændenes Hjem. De ere som Borge, hvorfra velklædte Mænd og Kvinder, ja overdaadigklædte Kvinder iagttage Løbene med stor Interesse.

I Vognene er velfyldte Madkurve med lækre Sager og isafkølede, fine Vine, der nydes i Græsset, naar Lunchtiden er kommet. Fra de høje Vogne følges de forskellige Løb med spændt Opmærksomhed, thi næsten alle Iagttagere har nærmere Kendskab til en eller anden af de løbende Heste eller til Ejermanen.

Med spændt Interesse følge de alle Løbene og glæde sig, hvis den Hest, de har holdt paa, vinder. Maaske en eller anden af dem selv ejer den vindende Hest. Næsten alle have holdt Penge. Ja, mange store Beløb, skifte Hænder den Dag. Vinderen glæder sig, naar den Hest, han har holdt paa, kommer først til Maalet, og er stolt derover. Det er en Sportsejer, og enhver Englænder er glad og stolt,

naar han sejrer i Sport. Taber Vedkommende, er der Ærgrelse, men det pekuniære Tab spiller ingen særlig stor Rolle, thi Væddemaalet var ikke over Evne. Og bedre Lykke næste Gang, tænker han. Det har dog været en fornøjelig Dag; den grønne Slette ligger fremdeles lys. Landskabet og Livet er lige skønt og det hyggelige Hjem venter efter Glædesdagen. Alle vende glade hjem, Kvinderne har haft en stor Fornøjelse og Mændene have høstet nye Erfaringer i den populære Væddeløbssport, der jo væsentligt tjener til Forædling af Hesteracerne.

Dette var Lyssiden, men Skyggesiden ved Derbydagen saa man i de stirrende Blikke, der iagttog Løbene langs Rebene paa de billigste Pladser. Folk bøjede sig fremad, og maatte ofte trænges tilbage af Politiet. Med spændt-brændende Forventning betragtedes de galopperende Heste, thi meget afhang af, hvilken der kom først. Hundreder havde holdt deres sidste Skilling paa en eller anden Hest, og vandt den ikke, var de Tiggere.

Vor unge Ven i Træet var netop en af disse uheldige Lykkens Stedbørn, som drømme om Lykke, men sjælden finder den. Han havde tabt de faa Penge, han ejede, og havde nu, som

sagt, søgt Tilflugt i Træet for Natten. Der sad han alene med sin Sorg og kunde ikke sove, dels paa Grund af det ubekvemme Sæde, og dels begrundet paa Bekymringer for Fremtiden. En svag Støj forstyrrede ham ogsaa noget. En lille Flod tæt ved rislede og hviskede, idet Vandet løb og snoede sig mellem store Sten langs Bredden. Over en Eng, der bredte sig ved den ene Side af Strømmen, stod en hvidlig Taage, der antog fantastiske Former som dansende Elverpiger omkring enkelte lave, knortede Ege, der voxede i Udkanten af den lille Eng, hvor Jordsmonet højnede sig. Dette var skelneligt fra Træets Top, da det var de lyse Nætters Tid.

Den trætte Vandrers stirrede med døde, forvaagede Øjne paa den hvide Dis. Omsider lukkede de tunge Øjelaag sig, et barmhjertigt Glemselsslør sænkedes over ham. Det var som Taagen lagde sin forfriskende Dug paa den feberhede Hjerne og beroligede den og sendte Fred til det forpinte Hjerte. Søvnens indfandt sig, denne guddommelige Gave, som for et Tidsrum af Jordelivet stiller rige og fattige, glade og sorgfulde paa lige Fod. Ja glæder den fattige Arbejder mest, thi det er Ansigtets

Sved, der giver den trygge Søvn, og i Drømmeregiet nyder han undertiden Rigdommens Goder.

Den unge Mand drømte nu følgende:

Han hørte en Larm under Træet, hvor han sad; det var de tunge Trin af en Mand, der gik henad Vejen. Den vaklende Gang, de slæbende Skridt, det tunge Aandedrag og de blodsprængte Øjne talte om Beruselse. De stærke Lemmer, store Hænder og det stive Ansigtstudtryk vidnede om, at det var en Arbejder. Skuffelse stod malet i hans Ansigt, thi han havde mistet sine faa Penge ved Væddeløbene. Han satte sig ned under Træet og stirrede dumt udover Engen.

Da svævede der frem af Taagen en Kvindeskikkelse iført et let, luftigt Gevant, hun havde et stort Bæger fyldt med Vin i Haanden og talte den siddende saaledes:

„Drik! i Bunden af dette Bæger vil Du finde den Velstand og det Velbefindende, som Du fattige Mand, der tjener dit Brød i dit Ansigts Sved næppe vil finde andetsteds. Du vil da tro dig ligestillet med Jordens Rige og Mægtige.“

Arbejderen tømte Bægeret og han syntes

Livet blev lysere og han blev delagtig i meget, han aldrig havde tænkt at opnaa.

En Anden kom henad Vejen, en ung, temmelig velklædt Person med hvide, velplejede Hænder, som vist aldrig havde bestilt videre, end at føre Mad til Munden og give Penge ud. Men nu havde han ikke flere at give ud, derfor var Modet brudt, men frækt var Ansigtet alligevel. Der boede næppe noget godt i den Ynglings Hjerter; ogsaa han var beruset. Elverpigen kom ogsaa til ham og rakte Bægeret frem, idet hun sagde:

„Tøm denne Pokal og Du, der er ung, vil finde det, Du attraar. Kvinder og al Glæde paa Jorden.“

Han greb ivrig den budte Drik og skøttede lysten til Pigen, der rakte ham den, idet han drak.

En tredie Person kom, denne Gang var det en ældre Mand, der vaklede og gik usikkert, thi ogsaa han havde drukket for meget. Sorg og Bekymring stod skrevet i hans Ansigt, og blev grellere ved en Ramme af hvide Haar. Han havde ikke Ungdommens HaaB, nu da han havde mistet alt paa Væddeløbsbanen.

Pigen bød ogsaa ham Bægeret, som han begjærlig tømte, da hun sagde:

„I dette Bæger er Glemsel for dine skuffede Drømme og Gjenoplevelse af dine unge Dages Glæder. Drik dybt og Du vil atter føle Dig ung.“

Han drak hurtigere end de forrige, thi han søgte Glemsel.

Ynglingen i Træet vaagnede halvt op, saa et Øjeblik forvildet ned, men der var ingen af de tre Personer at se. Fortumlet strakte han Armene ud mod Engen, hvor Taagedisen stod tæt og tyk, og raabte:

„O, giv mig ogsaa en Drik af dette Bæger,“ derefter faldt han atter i en dyb Søvn.

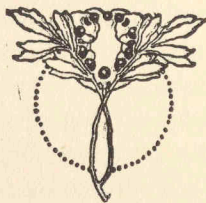
En anden Skikkelse, rankere og herligere end den foregaaende, kom frem og rakte ham Bægeret, som han ivrigt greb, men fandt, da han vilde drikke deraf, at det var tomt. Forbauset og skuffet saa han paa den lysende Skikkelse, som da sagde:

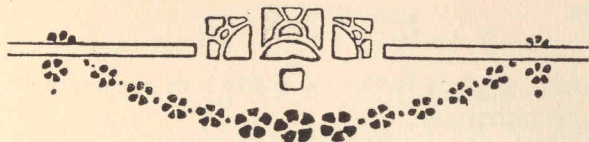
„Jeg er din gode Fe, som stod ved din Vugge, da Du blev født. Du har endnu ikke mistet mig som de tre ulykkelige Mennesker, Du nys saa, thi Du har ikke som dem glemt

det Gode. Trods dine Forvildelser er Længslen efter det gode det overvejende Ønske i dit Hjerte, derfor staar jeg endnu ved din Side og vil hjælpe dig. De tre Mænd, Du nys saa, er Mennesker, hvorfra deres gode Fe er veget, og de lytte kun til de mørke Magter, der rækker dem det fulde Bæger, der indeholder Glemsel, men Fordærvelse. Jeg gav dig det tomme, som betyder, at Du maa undgaa de stærke Drikke. Saa længe det gode er det stærkeste i dig og dine dybeste, inderligste Ønsker hige mod Himlen, mod Gud, vil jeg altid staa ved din Side og trøste dig i bitre Timer. Roserne, Du plukker i Livet, vil altid have Torne, men Du vil finde Roser.“

Det dagedes, Horisonten rødmede i Øst, Fuglesangen begyndte at tone. Den sovende Yngling vaagnede op af sin Drøm og syntes i det lette, flagrende Taageslør, der løftedes fra Engen og forsvandt, at kunne se den gode Fe, der havde talt til ham. Der var mange bitre, onde Tanker i hans Hjerte, da han besteg Træet, men da han nu steg ned, var det med et blødt Sind og et lysere Syn paa Livet, tiltrods for de trætte, stive Lemmer og de tomme

Lommer. Han glemte ikke denne Nat og paa hans Vandring frem i Livet veg den gode Fe aldrig fra hans Side. Erindringen om hendes Ord tog Brodden af mangen en Torn, thi der var Rosenduft over dem.

Missionærens Ord.

En ung Mand kom til Turakinafloden, som han gjerne vilde passere, men han standsede forbauset over at se de skummende Vandmasser, der styrtede afsted med rivende Hastighed i den opsvulmede Flodseng, medførende Træstammer og Grene fra Urskoven, der voxede langs Bredderne i Strømmens øvre Løb. Vandet, der var steget i usædvanlig Grad paa Grund af flere Dages skybrudagtig Regn, var trængt ind i Skoven og havde medført gamle, omstyrtede Træer, som havde ligget paa Jorden i Aarevis. Paa Steder var Strimler af Bredden, udhulet i Aarenes Løb, endelig blevne for tunge ved Bortskyldning af Underlaget. Nu lagde denne Vandflod sidste Haand paa Værket. Med et Brag styrtede de i Vandet, medførende de ovenstaaende grønne Træer, som

snart mistede Grene og Blade i de skummende Strømhvirvler.

Der var ingen Bro bygget over denne store, rivende Flod, man plejede at passere den ved Hjælp af et stærkt Tov, forfærdiget af snoet Staaltraad, udspændt fra Bred til Bred. En solid Baad med et Reb i Forstævnen, fastgjort til en rund Metalring, der omsluttede Staaltovet, tjente som Færdselsmiddel. En Færgemand stod i Agterenden og holdt ved Hjælp af en lang Aare Baaden i en skjæv Stilling mod Strømmen, som hurtigt førte Fartøjet til den modsatte Side, medtagende nogle faa Personer ad Gangen.

Som Floden var opsvulmet den Dag, kunde der imidlertid ikke være Tale om at komme over paa denne Maade. Færgemanden vilde aldeles ikke indlade sig herpaa, da Faren var for stor, især paa Grund af de forbiflydende Træstammer, der let kunde knuse Baaden. Ydermere laa Staaltraaden kun et Par Fod over Vandet, saa højt var dette steget; den kunde derfor ikke holde Baadens Stævn oppe som ellers, man maatte befrygte, at den stærke Strøm muligvis kunde tvinge den ned og Vandet skylle ind. Manden rystede paa Hovedet og

sagde, at det vilde være Galmandsværk. Flere Rejsende havde ligget i en Hytte tæt ved den foregaaende Nat, hvoraf enkelte vare vendte om, da Floden næppe vilde være passabel før om et Par Dage.

Vor Ven, som vi vil kalde S, stod og ærgrede sig over denne uventede Hindring paa sin Vej, medens Baadføreren langsomt fjernede sig, da en ung, høj, rank Indfødt nærmede sig og spurgte paa Maori-Engelsk, om han ønskede at blive sat over Floden. Forbauset udbrød S.

„Hvorledes?“

„I en Kano,“ svarede Maorien smilende, og tilføjede, idet han foragtelig pegede paa Baaden, og haanlig trak Overløben i Vejret, saa hans hvide Tænder skinnede:

„En saadan Tingest, som den der, duer kun i Solskin og godt Vejr, men jeg har en Kano, der svømmer paa Vandet som en Maage, i den kan jeg sætte Dig over.“

S., som ikke havde været ret længe i Ny-Zeeland, og kun lejlighedsvis havde truffet paa Indfødte, fik Lyst til at se nævnte Fartøj. Han fulgte derfor med Maorien, der førte ham til nogle uanselige Hytter i kort Afstand fra Færgestedet, hvor en halv Snes Indfødte af

begge Køn hurtigt samlede sig om ham. Kanoen laa optrukket paa Land, den var lavet af en stor udsøgt Træstamme, der først var blevet udhulet ved Hjælp af Ild og senere med flade Øxer. Da den unge Mand var utaalmodig efter at komme over Floden, besluttede han sig til at benytte denne Lejlighed, uagtet han blev advaret af adskillige Europæere, der af Nysgjerighed vare fulgte med. De ventede selv paa, at Vandet skulde falde for at komme over, thi de manglede Mod til at betro sig til Kanoen. Den Indfødte lo imidlertid af deres Betænkelse, saa at S., i Tillid til hans kraftige, halvnøgne Skikkelse og Selvsikkerhed, besluttede at vove Overfarten. Man blev enig om Prisen, der var temmelig høj, da Maorien under saadanne Omstændigheder benyttede Lejligheden til at tjene en god Skilling.

Kanoen blev skudt ud i Vandet af mange villige Hænder og snart gyngede den paa den oprørte Strøm. Maorien stod oprejst og det udfordrede alle hans Kræfter at holde Kanoen ganske lidt paa skraa, saa at Strømmen kunde tvinge den til Siden lidt efter lidt mod den anden Bred, og stor Agtpaagivenhed for at undgaa de forbiflydende Træstammer. Et Sam-

menstød med et af disse vilde have været skæbnesvangert; saavel S. som Maorien vare dygtige Svømmere, men Udsigten til at klare sig ved at svømme i den brede rivende Flod var meget ringe. Overfarten gik imidlertid godt, takket være den Indfødtes Styrke og Behændighed i at styre med den ejendommeligt formede Aare. Flere Gange slog Vandet ind i Kanoen, saa S. havde travlt med at øse det ud, og han maatte passe paa at sidde i Midten, da et saadant Fartøj let kæntrer. De Indfødte have imidlertid stor Færdighed i at holde disse Kanoer paa ret Kjel ved Hjælp af Aarerne, selv i stærk Søgang paa Havet.

Endelig landede de paa den modsatte Side, men omtrent en halv engelsk Mil længere nede end Udgangspunktet. Saa langt havde den rivende Strøm ført dem, inden det lykkedes dem at passere Floden. Her tog S. Afsked med den behjærtede Maori, som roste hans Mod og Koldblodighed, og fortsatte sin Vandring, der dog endnu blev vanskeliggjort af det stærke Højvande. Paa den anden Side af den temmelig høje Flodbred strakte sig nemlig lave Marker, der ellers laa tørre, men som nu vare oversvømmede. Her maatte den unge Mand vade

en betydelig Afstand gennem Vandet, der paa Steder naaede ham højt op paa Brystet, ja undertiden til Halsen, men der var heldigvis ingen videre Strøm. Tilsidst kom han dog til det højere liggende Land, og var nu over Besværlighederne. Efter at have vredet det meste af Vandet af sit Tøj, gik han derpaa videre mod Maalet, en lille By ved Navn Marton, hvor han kendte en Familie, der blev meget forbauset over at se ham og høre, at han var kommen over Rangitikifloden, da det ansaas for umuligt at passere den paa dette Tidspunkt.

Her overnattede han og fik Tøjet tørret og udhvilede sig en Dagstid, hvilket nok kunde gjøres nødvendig efter den anstrengende Tur, thi han havde gaaet mange Mil, inden han kom til Floden og endnu flere, inden han naaede Marton gjennemblødt og overtræt. —

Nu gik Rejsen videre tilfods, efter at han havde takket de venlige Mennesker for deres Gjestfrihed. Det var smukt Vejr, Solen skinnede og Lærken hævede sig syngende mod Sky. Omkring de vilde Blomster summede Bierne, hvoraf der er Overflødighed i Ny-Zeeland. Efter et Par Timers Gang kom S. til et lille hyggeligt Hus tæt ved Vejen, hvor der voxede et

Væld af Blomster udenfor, medens Slingplanter og Vin snoede sig op ad Muren.

Da vor Ven var bleven tørstig, gik han derind for at bede om en Drik Vand. En ældre, ærværdigudseende Mand med hvidt Haar og Skæg kom ud og tilbød ham venlig at komme indenfor, og snart vederkvægede S. sig ved et Krus sød Mælk og friskt Brød og Smør. Under den Samtale, der nu udspandt sig paa Engelsk, viste det sig, at de var Landsmænd, og at Husets Beboer havde kjendt den unge Mands Fader i deres Fædreland Danmark.

Pludselig udbrød den gamle Mand, som var Missionær og havde arbejdet omtrent 30 Aar blandt de indfødte Maorier:

„Tror Du paa Jesus?“

Forbauset mødte den unge Mands forlegne Blik den gamle, nidkjære Mands Øjne, men han sagde Intet.

Der kom et bedrøvet Udtryk i Missionærens Ansigt, og han sagde stille sagtnodig:

„Jeg ser nok, Du kan ikke svare Ja, men naar Din Tid med Guds Hjælp en Gang kommer, da tænk paa mig.“

Det var med en vis Skamfuldhed S. tog Afsked med den venlige, gamle Mand og fort-

satte sin Vandring. Dette uventede indgaaende Spørgsmaal bragte en Slags Trods frem i hans Indre og en vis pinlig Følelse, fordi han ikke kunde svare Ja. Missionærens Ord efterlod imidlertid et lille Sædekorn i hans Hjerte, thi han tænkte senere ofte derpaa.

Vor unge Ven gik nu videre og naaede om Aftenen sit Bestemmelsessted, et stort Skov-distrikt, hvor en Del Mænd vare beskjæftigede med at fælde og tilhugge de store Træer, værdifuldt Tømmer, der dels blev behandlet paa Savmøller og dels udførtes til andre Lande. I denne mørke, majestætiske Urskov fandt S. Beskæftigelse. Han kom til at holde af Skoven og lærte at forstaa den og at iagttage Dyrelivet, der rørte sig her, med Interesse. Dens prægtige Træer og dybe Ensomhed bibragte hans Sjæl Ro og Tankefuldhed. Han tænkte paa sit tidligere Liv og grundede ofte over Samtalen med Missionæren.

En Aften, da han var ved at gaa hjem, passerede han et Sted, hvor et Par Mænd vare ifærd med at fælde et stort Træ. En Knagen bragte ham til at studse, og til hans Forfærdelse saa han den kæmpemæssige Top beskrive en Bue i Luften og falde imod ham. Han løb

for at komme bort, men blev indviklet i nogle Slyngplanter, hørte en Susen, idet Toppen kløvede Luften og blev i næste Øjeblik slaaet til Jorden. Her laa han bevidstløs, hvortlænge vidste han ikke, men da han kom til sig selv, kunde han ikke røre sig. Langsomt kom han i Tanker om, hvad der var hændet og indsaa sin farlige Stilling. Et Par store Grene laa tværs over ham og fængslede ham til Jorden, saa at han næsten ikke kunde røre sig, men heldigvis vare de ikke brækkede løs fra Stammen, saa hele deres Vægt tyngede ikke paa ham. De holdt ham kun som i en Fælde, og i en tvungen, trykket Stilling, der bevirkede, at hans Lemmer værkede, lykkeligvis syntes intet Benbrud at være sket. Et tæt Net af det fældede Træs mindre Grene og Kviste dannede en Slags Løvhytte over ham, hvorigennem Maanen sendte nogle sparsomme, blege Straaler, som for at trøste ham. Alt var tyst og stille i Skoven med Undtagelse af et enkelt Ugleskrig.

Den stakkels Forulykkede holdt Modet oppe ved Haabet om, at Mændene, som havde fældet Træet, vilde komme tilbage om Morgen for at fortsætte deres Arbejde. Sikkert var det imidlertid ikke, thi undertiden kunde et om-

hugget Træ ligge et Par Dage, inden man gav sig i Lag dermed. Han havde udstødt et Skrig, idet Træet faldt, men det var næppe blevet hørt paa Grund af den stærke skrigende, hvinnende Knagen, der lyder, naar Splinterne, der holde et stort Træ fast til Stubben, sønderrives. Raabet havde han ikke kunnet gjentage, da han jo var bleven slaaet bevidstløs til Jorden. Ses kunde han heller ikke, da han laa dækket af Toppen. Skovhuggere pleje gjerne, naar de have fældet et stort Træ, at staa lidt stille, selv om de have aldrig saa travlt, og betragte den faldne Kæmpe med en vis Stolthed over deres Værk og Medynk over Skovpatriarkens Skæbne.

Det blev en lang og bitter Nat for S., Trykket syntes at forøges, han begyndte at fryse, dog var det heldigvis ikke videre koldt, men dog stjal Kulden sig langsomt ind i hans ubevægelige Lemmer, der var fastholdte som i en Skruestik. Her havde han Tid til at tænke og gaa i sig selv. Minder fra Barndommen, da han som lille Dreng gik i Kirke om Søndagen holdende sin Moder ved Haanden, Minder, der længe havde ligget i Dvale, traadte nu tydeligt frem. Moderen var forlængst død og ved hendes Bortgang var meget Godt i ham sygnet

hen. Hvor vilde han vel nu komme hen, hvis han ikke blev befriet, men døde en ynkelig Død?

Han kom til at tænke paa den gamle Missionærs Ord: „Tror Du paa Jesus“. Et inderligt Ønske opstod i hans Hjerte, at han kunde svare Ja, og han bad for første Gang i mange Aar, at han maatte tro, at han maatte blive frelst, frelst paa Sjælen og fra sin farefulde Stilling, at han ikke maatte omkomme i den ensomme Urskov. Han bad brændende og syntes nu at faa mere Ro i Sindet. Taarerne, han udgjød, Bønnens Taarer, Angerens Taarer, der er stride, beroligede hans Hjerte, som den vilde Bjergstrøm væder og befrugter Sletten, den breder sig i, eller som Duggen om Natten forfrisker Græsset efter den solhede Dag. Han fandt Fred og faldt tilsidst i en dyb Søvn, hvoraf han først vaagnede op, da Solen kastede sine røde Straaler i Skovens Top. Glad hilsede han Lyset og Haabet vaagnede i hans Bryst. Nu begyndte han at raabe og fortsatte hermed af og til, uagtet han led Smerter i Brystet, begrundet paa den sammenknugede Stilling.

Endelig hørte han opmuntrende Raab, og Skridt, der nærmede sig, og snart banede en

Mand sig Vej mellem Grenene og Bladene. Han saa en Skovhuggers kraftige Skikkelse bøje sig over ham og et barskt, vejrbidt, skægget Ansigt, hvis dybe, blaa Øjne lyste af Venlighed og Medlidenhed. S. udstødte et glad Gjenkjendelsesskrig og besvime af Udmattelse og Glæde.

Da han kom til sig selv, laa han paa sit beskedne Leje i den tarvelige Hytte, der tjente til Opholdssted for en Del Mænd, Skovarbejdere. Den Hytte, der tidligere havde forekommet ham saa simpel og uanselig, syntes ham nu som et Paradis, idet han slog Øjnene op, og de raa men godmodige Skikkelser, der sad eller stod i hans Nærhed, som tidligere i det daglige Samkvem havde stødt ham som udannede og usympatetiske, stod nu i et andet Lys for hans Øjne. Hans Syn var blevet dybere, mere indadvendt, medens han laa stiv, nedtrykt under Træet; han havde indset sine Fejl og var bleven mildere i Bedømmelsen af sine Medmennesker.

Men det Gode i disse raa Mænds Hjerter var ogsaa vakt ved hans sørgelige Skæbne; dyb Medfølelse lyste ud af deres Ansigter. S. loftede Hovedet og saa sig om, men lod det atter træt synke tilbage, efter at have udbrudt:

„Tak Gud, at jeg blev befriet.“

„Ja, tak Du din Gud for, at jeg havde glemt min Øxe ved Foden af Træet, og kom for at hente den,“ lød en dyb Røst, idet den Talende rejste sig op og gik hen til den Tilskadekommes Seng. Det var den Skovarbejder, som havde fundet den forulykkede unge Mand og ved nogle Kammeraters Hjælp havde baaret ham hjem i bevidstløs Tilstand.

S. smilede og greb den Talendes store bar-kede Næve, der ligesom kjærtegnende ordnede Tæppet, der dækkede den Syge, idet han sagde:

„Det var Gud, der lod Dig glemme Øxen, han vilde min Frelse, hvorfor jeg takker ham, og tak Du ogsaa din Gud, at Du blev Redskabet til at befri mig, saaledes at jeg nu kan prise hans Navn.“

Kæmpen, der stod ved Siden af Lejet, førte Haanden op til Øjnene som for at bortjage en Flue, men der blinkede dog noget blankt som Dugdraaber paa den haarrige Haand, da han atter sænkede den.

Der indtraadte Taushed i Hytten, og der herskede Stilhed i de Dage, vor unge Ven laa tilsengs. De raa Mænd listede sig forsigtig om-

kring og ingen Eder eller grov højroset Tale lod sig høre.

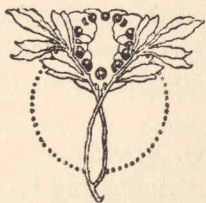
Det tog nogen Tid inden S. kom sig, han gjenvandt dog Kræfterne lidt efter lidt, men da der blev tilbudt ham en Plads med lettere Arbejde paa en Savmølle i Nærheden, forlod han sine Kammerater. Forinden han tog Afsked, fortalte han dem om Missionærens Spørgsmaal, og sagde, at nu kunde han sige, at han troede paa Jesus, og han haabede, at de ogsaa vilde komme til at tro paa ham. Den store Skovhugger, hans Redningsmand, havde Taarer i Øjnene, som han denne Gang ikke søgte at skjule, idet han svarede, at det haabede han ogsaa. At der var foregaaet en Forandring med den djærve Arbejder var tydelig nok. Et Par Mænd havde, medens S. laa syg, været i den nærmeste lille By og vendte hjem medbringende nogle Flasker Whisky. De indbød Kammeraten til et Drikkelag, men uagtet Nydelsen af Spiritus var hans svage Side, greb han Flaskerne og knuste dem mod en Træstamme, idet han raabte:

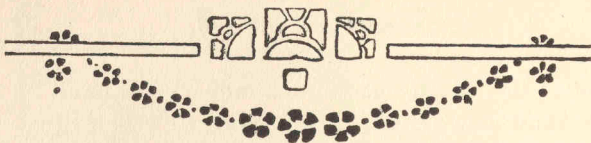
„Ikke mere Drikkeri her, jeg skal nok betale, hvad de har kostet.“

Mændene blev rasende, men beherskede sig

dog, da Gjærningsmanden var respekteret og afholdt paa Grund af sin Styrke, Arbejdsdygtighed og Godmodighed.

Den unge Mand traf senere den gamle Missionær, og fortalte ham sine Hændelser og nu forstod de hinanden. I Forening glædede de sig over det lille Troens Frø, der var lagt i den simple Hytte blandt de raa Mænd i den store Skov. —

Et Ridt efter Læge.

Jeg var ved at vende hjem efter Dagens Arbejde og aabnede Laagen, der førte ind til det hyggelige Hjem, der laa i Midten af Ejendommen, og stod lige i Begreb med at begive mig til mit Opholdssted, en simpel men hyggelig Træhytte, da Farmeren traadte ud fra Familiens Beboelseshus og udbrød med bekymret Mine:

„Kan Du ride, Fred?“

Jeg stod og betænkte mig lidt uden straks at ville indrømme min Uvidenhed om den ædle Ridekunst. Jeg havde nemlig aldrig siddet paa Ryggen af en levende Hest. Kun i mine Barneaar havde jeg bestaget en Karusselhest og da klamret mig til en Staalstang, der gik op gennem dens Ryg.

Farmeren, som sikkert betragtede min Taushed som et Ja, sagde dernæst, inden jeg

fik Tid til at bekjende mit Ukjendskab om Ridning:

„Hugh er meget syg, jeg maa strax sende Bud til Doktoren i Marton. Nu gaar jeg ud og henter Dash, det er den hurtigste Hest, jeg har.“ Og saa forsvandt han gennem en Laage, der førte ud til Marken, hvor Hestene opholdt sig, inden jeg fik Tid til at indføre et Ord.

Alene Navnet Dash var nok til at tage Mælet fra mig, thi som Ordet udtrykker, var det en vild ubændig Hest. Jeg havde ofte set Ejerens unge Nevøer, dygtige og dristige Ryttere, tumle med Dash. Den voldte Besvær ved Indfangningen, da den løb frit omkring i en stor indhegnet Mark og naar den endelig havde faaet Bidsel og Sattel paa, stod den og tyggede paa førstnævnte mellem sine stærke Tænder, som om den kun tilsyneladende var under tvunget.

Jeg erindrer, at have set en dygtig Rytter sidde rank paa Ryggen af denne Hest og galoppere stolt afsted. Men pludseligt havnede han paa Hovedet i en Tjørnehæk, medens Dash stod stille et Øjeblik og betragtede sit Offers Forsvinden uden Forstaelse af de Torne, der stak ham. Men selv var den jo befriet for

den Torn, der havde trykket dens Ryg. Veltilfreds stod den derefter et Øjeblik stille, vendte sig dernæst om, slog Bagbenene iveau og galopperede triumferende bort.

Med Spænding imødesaa jeg Farmerens Tilbagekomst og blev meget beroliget, da han kom førende en stor, kastaniebrun Hest og sagde, idet han aftørrede sin sveddryppende Pande:

„Jeg kunde ikke fange Dash, men her er King! Nu maa Du se at skynde dig, lad ikke Græsset voxe under Hesten, thi det gjælder min Søstersøns Liv.“

I en Fart fik vi Sadel og Bidsel lagt paa Hesten og i et Nu hentede min Husbond en Ridepisk og et Par solide, skarpe Sporer.

„Spar ikke paa Pisk og Sporer,“ sagde han dernæst og hjalp mig at spænde dem paa. Nu vilde intet have afholdt mig fra Ridtet, thi jeg vidste, det var et Menneskeliv, det gjalt. Da jeg sad i Sadlen, rakte han mig en Seddel og sagde:

„Dette er til Doktoren, enhver ved, hvor han bor, og Gud være med dig,“ tilføjede han og gav Hesten et dygtigt Slag paa Bagdelen, som bragte den til at foretage nogle voldsomme klodsede Spring. King var ikke vant til en

saadan Behandling, den var det godmodigste Dyr af Verden. I Firspring fo'r den nu ud gjennem Leddet, saa jeg var lige ved at falde af, inden jeg kom afsted, men jeg klamrede mig til dens tykke Manke og gjenvandt Sædet, da Bevægelserne blev lidt mere rolige.

Et Led, vi nærmede os til, der førte ud til Vejen, voldte mig nogen Betænkelighed. Ryttene plejede gjerne at aabne dette og atter lukke det uden at stige af Hesten, men om jeg kunde gøre dette var vist tvivlsomt. Til al Held kom der imidlertid i samme Øjeblik en Person ind fra Vejen. King og jeg fo'r derpaa gjennem det aabne Led, drejede tilvenstre og afsted gik det ad den slagne Vej. Jeg fandt mig efterhaanden tilrette paa den brede Ryg og følte mig ganske stolt over min Sortie fra Farmen under Ejerens Blik. Han stod nemlig og iagttog os, men forsvandt derpaa.

Dog opdukkede der snart en anden Iagttagelse. King udstødte pludselig en stærk Vrinsk og standsede, saa at jeg atter maatte klamre mig fast i Manken for ikke at falde af. Min Ganger drejede Hovedet tilvenstre med opspilede Næsebor, og jeg saa der Dash, som gik indenfor Gjærdet paa Marken og nippede

dovent til Tidselknopperne, noget Heste holde meget af. Ved Kings Vrinsken gav det et Sæt i den, den løftede Hovedet, spidsede Øren og satte dernæst pludselig afsted mod Hækken, der begrændsede Vejen, kaldt af den hjemlige kjendte Stemme. De to Heste var voxede op sammen paa Farmen og holdt meget af hinanden. De talte nu sammen i Dyrenes Sprog, snøftede, pustede og vrinskede. Dash syntes aabenbart at have daarlig Indflydelse paa King, thi denne begyndte at lægge Ørene tilbage og gjøre Krumspring, som om han var kjed af min Nærværelse. Derfor tog jeg pludselig et kraftig Tag i Tøjlerne, saa de strammede Bidselet, satte Sporene i Hestens Side og raabte: „Go on“. Sporer var noget, King ikke rigtig forstod, ligesaa lidt som jeg selv, thi den blev meget sjælden benyttet som Ridehest, da den var saa stor og svær. Det gav et Sæt i den, og jeg følte som et Jordskælv under mig, og saa gik det afsted. Dash fulgte med paa den anden Side af Gjærdet, indtil Naboejendommens Hegn spærrede Vejen. Der snurrede den flere Gange rundt om sig selv, slog Bagbenene iveau og satte ubændigt afsted mod en lille Høj, hvorfra den betragtede os

med en overlegen Mine og mimrede haanlig med Mulen, som om den forstod, at det var egentlig den, der skulde have baaret mig henad den støvede Vej. Men jeg var glad over, at det ikke var den, jeg sad paa, thi da havde jeg sikkert snart stiftet nærmere Bekjendtskab med Støvet.

King og jeg fortsatte nu Vejen til Marton, jeg følte mig efterhaanden mere tryk paa dens brede Ryg og kjærtegnede tillidsfuldt den store Manke, der syntes mig som et Nødanker, thi der kunde jeg holde mig fast. Den bølgede frit og stærkt, var ikke som Dash's, der var kortklippet og struttede som Svinebørster, der var ikke meget at tage fat i der. Jeg brugte baade Pisk og Sporer eftertrykkeligt, saa de 12 engelske Mil tilbagelagdes snart.

Lidt stiv af det uvante Ridt vraltede jeg ind til Lægen og forrettede mit Ærinde, idet jeg rakte ham Seddelen. Han saa noget betænkelig ud, da han læste den, skyndte sig ud, og jeg saa ham løbe til det nærliggende Apothek og kort efter komme tilbage med en lille Flaske i Haanden. Denne gav han mig, idet han udbød:

„Rid hjem, alt hvad Remme og Tøj kan

holde. Skaan ikke Hesten, thi det gjælder Livet, jo før den Syge faar denne Medicin, jo bedre. Jeg følger efter i Løbet af en Time, før kan jeg ikke, da jeg netop nu skal se til en Patient, der ligger meget farlig syg.“ Saa hjalp han mig op i Sadlen, og afsted gik det.

Det blev nu en Kamp mellem den store King og mig, thi han var meget doven, og jeg var jo ingen øvet Rytter, der kunde udnytte Hest og Terrain paa bedste Maade. Men jeg holdt meget af den syge Dreng og havde endnu hans Onkels Ord i mine Ører om at skynde mig, og Doktorens endnu mere indtrængende Formaning om Vigtigheden deraf.

Med Pisk og Sporer drev jeg King frem, saa vi fløj henad Vejen. Den fede svære Hest skummede, thi det var varmt. Min ene Haand begravede jeg i den tykke Manke, medens jeg brugte Pisken med den anden, og huggede Sporerne i Siderne, saa de blev blodige. King havde vist aldrig erfaret noget lignende før; den stærke store Hest var ellers kun vant til en Gang imellem at trække en svær tung Enspændervogn, og da gik det som Regel kun langsomt. Naar vi styrede op ad en stejl Bakke, hvor det var umuligt at gaa i andet end Skridt-

gang, klappede jeg Hesten paa Halsen og talte beroligende til den. Da drejede den Hovedet lidt og gav et lille Vrinsk, saa Skummet spredtes fra Næseboerne. Men naar vi var paa Toppen af Bakken og skulde ned, da gjaldt det om at vinde Tid, da gik det løs i Gallop.

Da vi nærmede os Hjemmet, var der et Sted flere løse Sten paa Vejen; her gik det imidlertid galt. Vi havde stærk Fart paa, King snublede og faldt. Jeg fo'r over Hovedet paa den som skudt ud af en Kanon, slog en Kolbøtte i Luften og havnede paa Vejen. Flasken, den dyrebare Flaske med Medicin, havde jeg dog reddet; den søgte jeg at beskytte under mit Fald, og det lykkedes mig. Fortumlet kravlede jeg op, og det lykkedes mig at gribe Tøjlerne, ligesom Hesten kom paa Benene; den var jo dødtræt og derfor langsom til at rejse sig. Jeg klappede den og talte beroligende til den; den trykkede sin skummende Mule ind til mig og stod stille som et Lam, medens jeg steg i Sadlen, hvilket ikke var saa let, da jeg i Faldet havde slaaet mit ene Ben temmelig slemt. Vi fortsatte Ridtet og var snart hjemme.

Da jeg galloperede over Marken ind til Hu-

set, stod Ejeren der med Uret i Haanden. Han greb Tøjlen, medens jeg steg ned, og udbrød, medens Dampen fra King stod om os som en Taage:

„Du har redet som en Mand, ja, jeg havde ikke ventet Dig endnu.“ Derpaa greb han Flasken og forsvandt øjeblikkelig i Huset.

Jeg tog skyndsomst Sattel og Bidsel af Hesten og lukkede ham ud til Dash, der vrinskende løb ham i Møde. King opsøgte sig strax et Sted, hvor Græsset var sparsomt, men Støvet rigeligt. Der lagde han sig ned og rullede sig overdaadigt, saa at han mindede om en Flodhest, der staar op af Nilens fede Dynd, da han atter rejste sig.

Selv stilede jeg, trods min Ømhed i alle Lemmer og mit daarlige Ben, ned til en stor Dam, hvori jeg plejede at bade, og der tog jeg en Svømmetur, noget, jeg var dygtigere i end at ride.

Medicinen hjalp imidlertid ikke, desværre døde den unge Mand; der var intet at gjøre, da Doktoren kom. Samme Læge havde været der tidligere og havde været haabefuld om snarlig Helbredelse, men nu havde Sygdommen pludselig faaet en særlig ondartet Ka-

rakter. Det var den farlige Sygdom Lungebetændelse, der blev hans Bane.

Hugh var et Medlem af de beredne Frivillige i Ny-Zeeland og var under en større Øvelse bleven gennemblødt af skybrudagtige Tordenbyger. Men han begik det Fejlgreb ikke strax at ride hjem. Han nølede nogle Timer hos Bekjendte, der uheldigvis ikke viste ham Døren, og blev gennemkold. Da han saa kom hjem, lod han af ungdommelig Raskhed, som der intet var ivejen. Næste Dag blev han alvorlig syg. Lægen blev tilkaldt, men, som denne bagefter erklærede, vel sent.

Jeg havde selv været ude i det gyselige Uvej, som kan indtræffe i Ny-Zeeland, skjøndt Landet med Rette er berømt for sit dejlige sunde Klima, og var ligeledes bleven gennemblødt. Men jeg holdt mig i Bevægelse, saa jeg ikke blev gjennemisnet, og da jeg kom hjem, gik jeg strax tilsengs, tog alt mit vaade Tøj af, drak noget varmt The, og indhyllet i uldne Tæpper faldt jeg snart isøvn og fejlede intet den næste Dag.

Det var en stor Sorg, da Hugh Campbell døde, han blev kun 17 Aar gammel. God og elskelig var han, begavet og klog og Arving

til Rigdom. Ogsaa for mig var det et haardt Slag, thi jeg holdt meget af ham.

— — — — —

En Aften, da det var mørkt, gik en stakels, ung Udvandrer langs en Vej i et fremmed Land og vidste ikke, hvortil han skulde hælde sit Hoved. Da hørte han de hjertegribende Toner „Home sweet Home“ blive baaret ud til ham paa Aftenluftens Brise. Han studerede og saa et Lys i den Retning, hvorfra Musikken lød; det eneste i Miles Omkreds, thi det var en Egn, hvor kun større Landejendomme fandtes pletvis med betydelig Afstand mellem hinanden.

Der maa jo dog være et Hjem, tænkte han, thi kun i et Hjem kjendes den Melodi. Det var som en Hilsen fra fordums Dage. Med bankende Hjerte gik han mod Lyset og stod med Taarer i Øjnene og lyttede til den dejlige Melodi, som bedst forstaas af den, der har haft et godt Hjem, men har mistet det.

Musikken hørte op, Lyset slukkedes og med det næsten den Lyttendes Mod. Men som Nød lærte nogen Kvinde at spinde, bragte Sult og Træthed ham til at banke paa Døren. Der kom ingen strax, men ved fornyet Banken

aabnedes Døren lidt paa Klem, og en Kvindestemme spurgte lidt ængstelig:

„Hvem banker paa saa silde?“

En stor, halvvoxen Drengs Ansigt, han stod bagved med et Lys i Haanden, var som en Sol for den trætte Vandrers, thi Godheden lyste ud af de smukke, fine Træk.

„Moder,“ sagde han, „det er en ung Mand, der ser meget træt ud.“

„Hvad ønsker De?“ spurgte Moderen dernæst.

„Jeg søger Arbejde,“ svarede den Fremmede, „og vil gjerne bede om at maatte blive her inat, naar jeg blot faar Tag over Hovedet, er det ligemeget, hvor jeg sover.“

„Saa sent plejer man ikke at søge om Arbejde,“ lød nu Husfruens Svar paa denne Anmodning, „og vi har ikke Plads for Ubekjendte om Natten,“ tilføjede hun.

Et skuffet, modløst Udtryk afspejlede sig i den Tiltaltes Ansigt, og han var ved at vende sig om for at gaa, da Sønnen, som holdt Lyset, udbroød:

„Ja, men, Moder, der er dog Plads i Stalden, der kunde han jo ligge, han ser saa træt ud.“

„Men hvad vil Bedstefader sige?“ bemær-

kede hun hertil, „Du ved, han er saa mistroisk.“

„Ham skal jeg nok tale med,“ svarede Ynglingen smilende, „Du ved, han plejer at føje mig.“

Han tog derpaa et Tæppe, der hang i Gangen, og snart laa den trætte, hjemløse, unge Mand paa et Leje af duftende Hø, hvorover den gode Dreng spredte Tæppet og forføjede sig bort med et venligt Godnat.

Næste Dag indsaa Ejeren, som var en Onkel til omtalte Yngling, at der var adskilligt Arbejde paa Farmen, som trængte til at udføres. Han besluttede derfor at prøve den Fremmede i nogle Dage. Da denne viste Flid og Dygtighed, blev Dagene imidlertid til Uger og Maaneder, og saavel Herre som Tjener vare tilfredse med hinanden. Den første med Arbejdet, den sidste med Lønnen.

Den unge Arbejder vandt snart den gamle, mistroiske Bedstefaders Hjerte, men hans bedste Ven blev dog den unge Hugh.

— — — —

Omtrent et halvt Aar efter var det, at Hugh Campbell døde. Hans Moder var lige ved at miste Forstanden af Sorg. I Løbet af et Par

Dage blev hendes smukke, sorte Haar aldeles hvidt. Det var et haardt Slag, thi Drengen var hendes eneste Barn; hun var Enke og havde faa Aar forinden mistet sin Mand temmelig pludseligt. Hendes Fader og Broder saavel som de andre Mænd paa Farmen sørgede ogsaa dybt.

Da jeg en Aften, faa Dage efter Begravelsen, vendte hjem fra Marken, stod der paa Bordet i det lille Hus, jeg beboede, en prægtig Buket af duftende Roser. Det var en Hilsen fra den Afdøde. Han havde elsket Roser, og han holdt saa meget af dem, at han nænnede ikke at plukke dem. Fra Lille af var det ham, der havde passet Blomsterne i Haven. En fin Opmærksomhed fra hans Moder var det at skjænke mig de smukke Roser.

Senere gik jeg over til Huset for at takke; da hørte jeg en Pusten og sagte Vrinsken og saa i Skumringen Mrs. Campbell staa ved Laagen, der førte fra Haven ud i Marken, og kjærtagne King, som kjælent trykkede sin bløde Mule op til hende. Da hun saa mig, udbrød hun:

„Ja, I to gjorde, hvad I kunde for at hjælpe

min stakkels Dreng, men Gud vilde det anderledes.“

Hun vendte sig derpaa om og gik med taarefulde Øjne gennem Haven ind i Huset. Jeg stirrede bedrøvet og forbauset efter hende, thi det hvide Haar lyste under Træernes Halvmørke. Da jeg sidst saa hende, var det sort som Ravnens Vinge.

Som Sommeren skred frem, og Planternes Væxt ogedes, stod jeg ofte om Aftenen og betragtede Blomsternes vilde Flor. Nu savnede de en kjærlig ordnende Haand, og jeg savnede Tonerne af „Home sweet Home“, som jeg ofte havde glædet mig ved at høre; Pianoet stod stumt. Mine Tanker gik da langt bort til det Hjem, jeg en Gang havde haft, hvor de Gamle pludseligt blev taget bort, de Unge efterlodte. Her var det den unge, haabefulde Yngling, der bortkaldtes i Livets Vaar. Men han efterlod et Minde for dem, der holdt af ham, der var godt at dvæle ved i stille Timer. Et lønligt Kildespring af Erindringer, hvis Rislen hviskede om Uskyldighed, evig Glæde og evig Fred. Den Slags Minder, der giver Styrke til at leve Livet.

Der blev nu stille paa Fern Flat, som denne

dejlige Ejendom hed, thi ogsaa Moderen forsvandt. Hun kunde ikke udholde at være der efter Sønnens Død; hun drog bort til en yngre Broder, der havde mange Børn. Blandt dem glattedes Rynkerne i hendes Pande, og Smilet levede op igjen, men Øjnene under det hvide Haar beholdt deres alvorlige, sørgmodige Udtryk, thi Øjet er Hjertets Spejl.

Ogsaa jeg tog bort fra denne Farm, som jeg aldrig glemmer; den var blevet mit andet Hjem.

Adskillige Aar efter, da jeg ikke længere var den unge, uerfarne Udvandrer og havde lært at ride, traf jeg Mrs. Campbell under Omstændigheder, der mindede om hendes Søns Sygdom.

En af hendes Brodersønner blev, medens han var paa Jagt, gjenneblødt og gjenneisnet og forsømte ligesom Fætteren Hugh at tage fornuftige Forholdsregler, da han kom hjem. Det var i Hjertet af en af Ny-Zeelands Urskove, hvorfra der var saare langt til Læge. Men jeg, som ogsaa opholdt mig der, gik en hel Nat en brydsom Vej gennem den store, næsten ufremkommelige Skov, og det lykkedes

mig at bringe en Doktor Budskabet, saa denne kom tidsnok til at frelse den syges Liv. Men i Skoven kunde han ikke blive, thi der kunde han ikke faa den nødvendige Pleje. Af en Del kraftige Folk blev han skiftevis baaret mange Mil til den nærmeste lille By, hvortil hans Fader og Tante var hidkaldt pr. Telegraf. Efter et længere Sygeleje kom han sig.

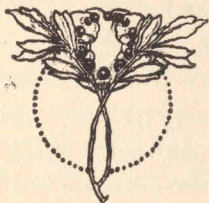
Her mødte jeg atter Mrs. Campbell, hun takkede mig og talte dernæst om hendes afdøde Søn.

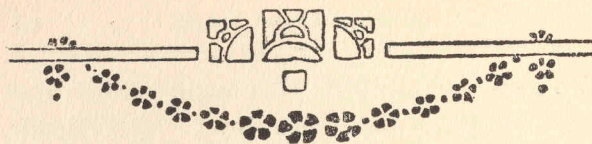
„Det knuste mit Hjerte at miste ham,“ sagde hun. „Jeg kunde ikke forstaa, hvorfor han skulde tages fra mig. Jeg elskede ham saa højt, ja mere end Gud. Dog har jeg nu fundet Trøst i den Tanke, at Vor Herre tog ham til sig, medens han var ung og uskyldig for at jeg kunde have en Skat i Himlen, jeg higede efter. Nu søger jeg at gjøre mig værdig til, at vi en Gang tilsammen kunne blive evig lykkelige.“

Vi skiltes, og jeg saa hende aldrig mere, men jeg glemte hverken hende eller Sønnen. Mindet om dem lyser blandt mit Livs mange Erindringer. Og ofte, naar jeg betragtede det

prægtige Stjernebillede „Det sydlige Kors“, der straalер paa Nathimlen over Ny-Zeeland, tænkte jeg:

„Et lykkeligt Land, hvor man ved at hæve Blikket i mørke Timer ser Trøstens, Fredens og Frelsens Tegn paa Himlen.“

Det bedste han ejede.

En varm Søndag Eftermiddag sad jeg og forfriskede mig ved at spise nogle prægtige Ferskenes. Denne Delikatesse voxede i saadan Overflødighed i den nærliggende store Frugthave, at der hver Morgen samledes en Spandfuld af den nedfaldne Frugt, hvormed Svinene blev fodrede. Det betalte sig nemlig ikke at transportere dem til den omtrent otte engelske Mil bortliggende lille By, Marton, da Arbejdslønnen var høj i Ny-Zeeland og Prisen paa al Slags Frugt en Bagatel i hvert Fald for Producentens Vedkommende.

Jeg sad som sagt og nød et Maaltid af denne sunde, liflige Frugt, en af de faa, hvoraf man kan spise af Hjertens Lyst uden at være ængstelig for Følgerne med Hensyn til Mavens Befindende bagefter, da den nedgaaende Sol

pludselig kastede den lange Skygge af en Person hen for mine Fødder. Jeg saa op og blev ubehagelig berørt ved Synet af Skyggens Ejermænd, thi det, der var skabt i Guds Billede og burde været det ypperste af, hvad jeg saa omkring mig, var her det laveste og mest frastødende.

Alt i Naturen i de smukke Omgivelser luttrede ens Tanker og gød en velgjørende Fred og Ro i Sindet. Fra en nærliggende Skov lød Fuglenes Aftensang, Hestene og Køerne, som havde ligget og døset i Eftermiddagssolen, sprang nu livligt omkring og begyndte at æde det saftfulde Græs og Kløver. Fra det hyggelige Beboelseshus tæt ved snoede Røgen sig langsomt op mod den blaa Himmel, medens en Klokke lod sine klangfulde Toner høre fra en Kirke i det fjerne.

Den Mand, som nærmede sig, dannede en slaaende uhyggelig Modsætning til denne venlige landlige Scene. Hans store, svære Skikkelse vaklede, medens hans opsvulmede Ansigt skinnede som en rød, moden Tomat, Øjnene vare rødsprængte og døde. Det var aabenbart, at Manden var i høj Grad beruset.

Hans Ankomst var forevrigt ikke uventet,

thi jeg vidste nok, at Patrick Welsh, som Manden hed, vilde indfinde sig en af Dagene for at afhente sit Tøj. Denne Person havde arbejdet i længere Tid hos Farmeren, der ejede den smukke Landejendom, hvorpaa vi befandt os, men han var nylig bleven afskediget paa Grund af uforskammet Opførsel overfor den ældre Mr. Brice, Ejers Fader, en gammel Mand, som ganske vist var noget vanskelig og fordringsfuld, men ogsaa havde flere gode Sider. Efter at have modtaget sin Løn begav Pat, som var en Irlænder, sig strax til Marton for at „go on the spree“, det vil sige drikke sig fuld og ødelægge Pengene til sidste Hvid saa hurtigt som muligt. Dette er mange Arbejders sædvanlige Fremgangsmaade i Ny-Zeeland og var det endnu mere for en Del Aar siden, da Landet var alle arbejdende Klassers Eldorado paa Grund af den høje Dagløn. Et Pund Sterling var den almindelige Dagløn for en dygtig Arbejder, og mange tjente mere.

Pat, hvis Alder var omtrent 40 Aar, var en god Arbejder, han havde tjent mange Penge i Aarenes Løb, men han havde altid forbrugt dem paa ovennævnte daarlige Maade. Hver Gang han intet ejede og fik Arbejde paa Lan-

det, besluttede han at blive et bedre Menneske, han holdt sig ogsaa længe ædru, maaske et halvt eller helt Aar. Den fri Natur, Landet med sine sollyse Sletter og Skove, hvorfra Fuglesangen lød, var Pats rette Hjem, thi han var et godt Menneske. Der var han stærk, her var intet Bæger fyldt med Alkohol, kun smaa Blomsterklokkers Bægre, fyldte med Sødme for Bierne.

Morgensolen hilste Pat med Glæde, han gik glad og syngende til sit Arbejde, og i Aftenrødmen i Vest læste han rosenrøde Drømme om en lykkelig Fremtid. Men, ak, hans Haab led altid Skibbrud, naar han fik for mange Penge; de brændte ham paa Lommen, han troede da, han var rig. Han drog til den nærmeste By, og der var Solen Hotellet. Det fyldte Bæger vinkede og fik forøget Tiltrækningskraft ved den unge Piges smukke Øjne, som rakte ham det (i Hotellerne var det ofte unge, smukke Piger, som betjente Gjæsterne). Som en ægte Søn af Erin, den grønne Ø Irland, var Pat godmodig, troskyldig og vittig og elskede Musik, Dans og det smukke Kjøn. Drikke-djævelen slog nu sin stærke Klo i ham, og snart laa han fattig og ulykkelig i Støvet; saa-

ledes var det altid gaaet ham, thi han havde endnu ikke fundet den eneste Redningsmand, der kunde hjælpe ham. —

Patrick Welsh vendte nu tilbage for, som jeg formodede, at afhente sine faa Ejendele, hvilke han havde efterladt i det lille Hus, udenfor hvilket jeg sad. Det viste sig imidlertid, at jeg tog fejl i min Gisning. Han syntes at have Hastværk og skyndte sig at træde ind gennem den aabentstaaende Dør efter at have sagt Goddag til mig.

Jeg fulgte efter og saa ham til min store Forbauselse staa op paa en Bænk og tage en Bibel ned fra en høj Hylde, hvor den laa til- ligemed nogle andre Bøger. Pat hørte ellers ikke til de bibellæsende Personer; det var vist mange Aar siden, han havde læst Skriftens Ord. Med rystende Haand, en Følge af flere Dages umaadeligt Drikkeri, bladede han ivrigt i Biblen og fandt tilsidst, hvad han søgte, to et Punds Sterling Noter.

„Jeg gjemte disse Penge her for at have en Nødskilling i Baghaanden og ikke ødelægge alt,“ udbrød han, „jeg tvivlede ikke om, at de vilde være sikre i denne Bog, thi Støvet, der

dækkede den, vidnede om, at den sjælden benyttedes.“

Pats Tankegang var fuldstændig korrekt, Biblen aabnedes saa at sige aldrig af de tre—fire Mænd, Husets Beboere, som tjente deres Brød i Farmerens Tjeneste — de havde en Del tilfælles med Irlænderen.

Farmeren, der var en ægte Skotte, havde tro mod sin Afstamning, der mere end nogen anden Nation respekterer Biblen, henlagt Bogen paa Bordet i sine Undergivnes Bolig, for at den kunde være for Øje og tiltrække deres Opmærksomhed i ledige Øjeblikke. Den var imidlertid blevet lagt til Side og var uidentvivelst det sikreste Opbevaringssted for Papirspenge der i Huset — ingen rørte den.

Pat stak hurtigt Pengene i Lommen og rejste sig op, idet han sagde:

„Jeg gaar atter ned til Marton, jeg kom nemlig til at skylde nogle faa shillings til Værten i Hotellet, men jeg kommer tilbage i Morgen og vil da søge at faa Arbejde et eller andet Sted i Nabolaget.“

Jeg vidste nok, at han vilde kun drikke de to Pund op og vende tilbage uden en Styver; derfor sagde jeg:

„Vilde det ikke være klogt at lade det ene Pund ligge til i Morgen? Der vilde da ikke være Fare for at bruge det.“

Ved disse Ord betænkte Patrick Welsh sig lidt, han stak Haanden i Lommen, trak de sammenkrøllede Noter frem, glattede dem ud og lagde eftertænksom og nølende den ene Note tilbage i Biblen, det var haardt for ham at skilles ved den. Med et humoristisk Blink i Øjet, men et ærgerligt Tonefald i Stemmen, udbrød han dernæst:

„Ja, det er vistnok et godt Forslag.“

Han gik derpaa atter til Marton, til Værts-huset, der var hans Ulykke.

Et Par Dage efter saa jeg Pat, medens jeg gik og ledte efter min Ridehest i Marken, komme gaaende hurtigt, som det syntes fra nys-omtalte Hus, og forsvinde blandt nogle Træer, der voxede hist og her i smaa Klynger. Ved min Hjemkomst gik jeg ind i Huset, aabnede Biblen og fandt, som jeg formodede, at et Punds Noten var forsvunden; derimod laa Ir-lænderens Tæpper og Tøj endnu paa Senge-stedet, hvor han plejede at sove. Han havde altsaa hentet sine sidste Penge for at ødelægge

dem paa sædvanlig Vis. Fristelsen havde været for stor. —

Der forløb nu en Ugestid, inden Pat viste sig, i hvilket Tidsrum han rimeligvis drak sammen med og paa andre Mænds Bekostning, der havde Lommen fuld af Penge og længtes efter at blive af med dem. Først da klarede deres omtaagede Hjærner. At spise behøvede denne Slags Folk ikke, de gik omkring i en stadig Rus og sov, hvor det traf sig, paa en eller anden Bænk eller under en Hæk, hvilket Landets milde Klima muliggjør. Saa længe de havde Penge nok, tilbragte de selvfølgelig Natten i Hotellet.

Endelig indfandt Patrick Welsh sig for at afhente sine Sager, han havde rimeligvis ikke længere kunnet erholde fri Drikkevarer. Det var et sørgeligt Syn at se den ellers saa raske, kraftige Mand vende tilbage i en Tilstand, der grænsede til Delirium; mat og medtaget saa han ud, og alle Lemmerne rystede som paa en febersyg. Stille og spagfærdig var han i Mod-sætning til hans tidligere noget brøsig Væsen. Pats Mod var brudt, han gik forknytt bort, bærende sine faa Ejendele paa Ryggen, idet

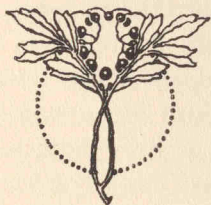
han forsikrede, at for Fremtiden vilde han være Afholdsmand og aldrig mere smage en Draabe Spiritus. Biblen medtog han med Farmerens Tilladelse og, lad mig tilføje, paa hans Opfordring. Jeg havde nemlig fortalt Mr. Brice om de to Noter i Biblen, hvorefter han havde talt med Pat og tilraadet ham for Fremtiden at sætte hele sin Lid til Biblen, thi kun der kunde han finde Hjælp og Trøst.

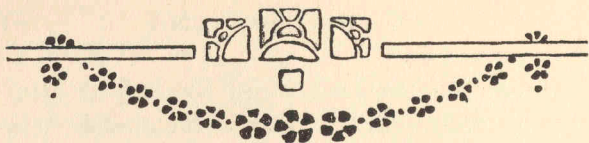
En Del Aar efter denne Begivenhed og efter jeg havde forladt Ny-Zeeland, mødte jeg en Dag i Sidney en Mand, iført Frelserhærens Uniform. Han hilste, og jeg saa til min store Forundring, at det var Patrick Welsh. Han syntes glad ved at træffe mig og fortalte, hvorledes han nu var bleven et kristent og ædrueligt Menneske, som saa tilbage paa sit tidligere Liv med Sorg og Afsky.

Det var ikke uden haarde Kampe, han havde overvunden sin gamle Svaghed, Drik, han var flere Gange faldet tilbage dertil, men havde dog tilsidst ved Guds Hjælp besejret denne Last. Dette var dog først sket, efter at han var rejst til Sidney og der var kommen i Berøring med og selv var blevet et Medlem af Frelsens-

hær, der har en forunderlig Magt til at gjenoprejse Samfundets forvildede Mennesker, især af de lavere Klasser.

Biblen, som Pat havde medbragt fra Farmen i Ny-Zeeland, erklærede han at være det bedste, han ejede.

Hvad Kirkeklokken fortalte.

Navnet Kirkeklokke bringer Folk til Eftertanke, thi der ligger en vidunderlig Magt i en Kirkeklokkes Klang. Den ringer de store Sandheder ind i Menneskenes Hjærter.

Den toner ved de vigtigste, højtideligste og mest betydningsfulde Begivenheder i et Menneskes Liv; snart vækker den glade, snart vemodige Minder, og rører næsten stedse dybe Strænge i ens Bryst. Dens Klang er ikke en Lyd, man hører med Ligegyldighed, i hvert Fald ikke i stille Timer. Verdens Larm kan vel overdøve dens Toner og gjøre et Menneske sløv for det, den fortæller, ligesom Stormen kan overdøve Klokkebøjen, som er udlagt paa farlige Grunde for ved sin Ringen at advare Sømanden i taaget Vejr, men det er kun for en Tid, snart klinger den igjen. —

For en Del Aar siden kjendte jeg en ung Mand i et langt bortliggende Land i den ny Verden, hvortil han var rejst efter at have ført et temmelig vildt Liv i sit Fædreland. Ligesom saa mange andre unge Mennesker, der havde kjendt bedre Dage, maatte han nu arbejde og tjene sit Brød i sit Ansigts Sved, noget, der falder vanskeligt og er usigeligt ensformigt i Begyndelsen for den, der ikke er opdraget dertil fra sin Barndom. Det strænge Arbejde i Forbindelse med det daglige Samkvem med mere eller mindre raa, om end godmodige Arbejdere, bragte ofte det unge Menneske til at sukke og ønske en Forandring i sin Stilling, skjøndt han strax havde været glad ved at tage fat paa hvilketsomhelst for at ernære sig.

Da blev der pludselig tilbudt ham en særdeles godtlønnet Plads i et Hotel, der rigtignok havde et tvivlsomt Rygte. Han modtog dog med Glæde dette Tilbud, uagtet han vel vidste, at det var et mindre hæderligt Levebrød, som hans udannede, raa, men ærlige Kammerater vilde se ned paa, skjøndt det bragte timeligt Velvære. Han skulde nemlig have Opsyn med Betjeningen i visse Værelser, hvis Tiltrækningskraft bestod i Spil og Drik, ligesom hans

Løn bestod i Procenter af det Udbytte, Hottellets Ejermannd indhøstede af disse Menneskers daarlige Lidenskaber.

De første Dage gik nogenlunde, skjøndt vor unge Ven skammede sig ved sin Beskjæftigelse og væmmedes ved at betjene halvfulde Æventyrere og lytte til deres tøjlesløse Tale og vilde Eder, naar de kivedes over Spillet. Ikke desto mindre bestemte han sig dog til at blive der i nogen Tid, spare saa meget som muligt for at komme i Besiddelse af en lille Sum Penge og derefter søge en mere passende Beskjæftigelse.

De første fire, fem Dage forløb som sagt nogenlunde, men saa kom den første Søndag, efter at Pladsen var tiltraadt. Den unge Mand havde glædet sig til denne Hviledag, thi saaledes kunde den med Rette kaldes der. Alle Forretninger undtagen de allernødvendigste laa stille — selv Hotellerne, de eneste Steder, hvor der maatte sælges spirituøse Drikke, vare lukkede og aabnede kun Dørene for Rejsende.

Han sov længe den Morgen, da han var gaaet sent til Ro. Lørdag Aften var der nemlig stedse usædvanlig travlt i Hotellet. De løse Elementer søgte da at more sig dobbelt for at holde sig skadesløse for den Stilhed og Ro,

Søndagen fremtvang. Den slumrende vækkedes imidlertid pludseligt ved Klangen af en Kirkeklokke, som kaldte Folk til Gudstjeneste i en nærliggende Kirke. Han blev helt underlig tilmode, og som han laa der og lyttede, tænkte han:

„Den kalder ogsaa paa dig, men kan du gaa i Kirke for at høre Guds Ord og bede om Velsignelse til din daglige Gjerning? Du, som anvender din Tid paa en daarlig Maade og tænker at berige dig ved Penge, som ere forbrugte paa en uforsvarlig Maade af tøjlesløse, haardhjærtede Mennesker, Samfundets Bærme, hvis Hustruer og Børn maaske nu savne det allernødvendigste, for at deres Forsørgeres onde Lidsenskaber kunne tilfredsstilles?“

Han forsøgte at døve den indvendige Stemme, idet han tænkte: „Det er kun for en Tid, og de Penge, som jeg tjener, vil jeg anvende paa en god Maade.“ Men det nyttede ikke — Klokken syntes at sige:

„Er du sikker paa dig selv, er der ikke en Mulighed for, at du kan faa Smag for de daarlige, ruinerende Fornøjelser, hvoraf du nu lever, har du aldrig deltaget i saadanne Daarskaber?“

Dette klang dybt inde i hans Hjærte, og til sin Forfærdelse opdagede han, at der netop lurede et skjult Ønske derinde om at være med, naar han saa Guldet skifte Hænder blandt Spillerne. Spilledjævelen, som havde voldt ham stor Skade i den første Ungdomstid, var endnu ikke kvalt, skjøndt den var bleven tæmmet i de senere Aar.

Ringningen udenfor var imidlertid ophørt, men han lagde ikke Mærke dertil, fordi han var hensunken i Drømmeri — han lyttede til en anden Kirkeklokke, hvis Lyd gjorde ham blød om Hjærtet, det var den fra hans nu saa fjærne Barndomshjem. Han vandrede i Tankerne som en lille Dreng ved sin Moders Side til en Landsbykirke, hvori hans Fader prækede. Der lagdes de første Sædekorn, som jo rigtignok endnu ikke havde baaret Frugt, men helt kvalte troede han dog ikke, de vare. Han saa et hyggeligt Hjem i en dejlig Egn, hvor han om Dagen tumlede sig ret af Hjærtens Lyst i Skov og Eng. Og om Aftenen, naar Kirkeklokken ringede Solen ned, og Mørket sænkede sig over det venlige, smilende Landskab, hvor alt hvilede efter Dagens Gjerninger, og Fred og Ro herskede overalt, da sam-

lede der sig ofte i Præstegaarden en glad Slægt- og Vennekreds, som tilbragte Tiden paa forskellig Vis, med Musik, Sang o. s. v. Men som gennem alt vidnede om, at man var samlet for hans Aasyn, der holder alle Livets Traade i sin Haand.

Men hin lykkelige Tid forsvandt hurtigt — Kirkeklokken fik pludselig en sørgelig Klang, der fyldte hans Hjærte med Vemod og lokkede Taarerne frem, thi han tænkte paa den Tid, da de ringede til Faders og Moders Begravelse. Han stod da som et Barn ene i Verden, ung i Aar, men Livets Alvor og Skyggesider gjorde ham snart gammel nok til at forstaa, hvad han havde mistet. —

Det syntes, som om Klokkerne havde ringet al Glæde ud af hans Liv ved hin Jordefærd, og at deres Lyd havde været forstummet i mange Aar, men nu hørte han atter de hjemlige klangfulde Toner. De syntes at udbryde:

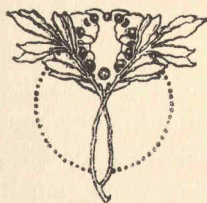
„Hvad vilde dine gudfrygtige Forældre sige, ifald de saa dig i din nuværende Stilling? Du, som var deres Stolthed og Glæde?“

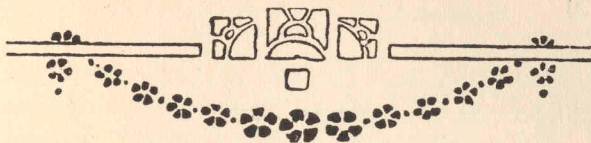
Ved Tanken herom smeltede den unge Mands Hjærte, han knugedes af Sorg i sit Hjæertes Inderste — derpaa knælede han ned

og betroede i Jesu Navn Gud sine Sorger og sin store Nød med samme barnlige Sind som det, hvori han en Gang havde betroet sin Moder sine smaa Prøvelser, med Hovedet hvilende i hendes Skjød.

Der kom ogsaa Fred og Ro over ham, efter at han havde bedet Vor Herre om Hjælp, og han rejste sig med den Beslutning at opgive sin nuværende Plads og søge et bedre Arbejde. Han forlod ogsaa Hotellet den følgende Dag til stor Forbauselse for Ejeren, og det lykkedes ham snart at finde en Virksomhed, som han syntes om, og hvorved han ikke behøvede at skamme sig.

Men hvad Kirkeklokken havde fortalt, glemte han aldrig. —

Hotelejereren og Afholdsmanden.

For en Del Aar siden kjørte jeg med Jernbanen gennem en af Ny-Zeelands frugtbareste og skønneste Egne, de berømte Canterbury Sletter. Det var henimod Høstens Tid, overalt saa man det gyldne Korn bølge sig, bevæget af en let Brise, der var saare forfriskende i den stærke Hede, som var ualmindelig trykkende samme Aar.

Hele Sletten dannede en uhyre stor Kornmark, hvis Ensformighed brødes hist og her af grønne Græsmarker og hyggeligt udseende Landejendomme. Husene vare omgivne af Haver og smaa Plantager, der paa Grund af det flade Terrain tog sig større ud, end de i Virkeligheden vare. I det fjerne begrænsedes Horisonten af en mægtig vild Bjergkjæde, hvis højeste Toppe vare bedækkede med evig Sne,

medens ældgamle Urskove beklædte de lavere Højder, Skraaninger og Kløfter.

Denne storslaaede, vilde Bjergegn i Baggrunden forhøjede i væsentlig Grad Landskabets Skjønhed. Den stemte imidlertid tillige Sindet til en vis Alvor, naar man lod Øjet vandre fra de smilende Kornmarker og hyggelige Landsteder, og lod det dvæle ved de uigjennemtrængelige, mørke Skove og utilgængelige Fjælde. Der er mange forunderlige Modsætninger i Naturen; det samme er ogsaa Tilfældet med Menneskene.

Ligesom jeg kom til at anstille forskellige Betragtninger ved at beskue det omtalte Landskab, ledede Synet af de Personer, som befandt sig i Jernbanekupeen, og deres Samtale ogsaa mine Tanker i forskellige Retninger. — De syntes alle at ligne den fede Egn, vi kørte igjennem, kraftige Skikkelser med godmodige, rødmossede Ansigter, som ikke undlod at bibringe en Iagttaget det Indtryk, at disse Folks rette Plads og Virkekreds var paa Sletten blandt Korn og Kreaturer.

Der var dog en Undtagelse, en Mand, ved Synet af hvem jeg uvilkaarlig kom til at tænke, at han var ligesaa stor en Kontrast

mod disse fordringsløse Naturmennesker som de sne- og skovklædte, vilde Bjerge mod den Egn, vi kørte igjennem.

Dette Menneske var en sjælden anselig, kraftig og smuk Mand paa omtrent 35 Aar, som vilde tiltrække sig Opmærksomhed overalt, thi som Saul ragede han et Hoved op over alle andre. Der var imidlertid et melankolsk, noget bittert Udtryk i hans Ansigt, som vansirede hans smukke, regelmæssige Træk og bragte én til at tænke paa en falden Engel.

Han sad tilsyneladende hensunken i Drømmerier, men pludseligt henledtes hans Opmærksomhed paa en Person, der traadte ind i Toget ved en Mellemstation og satte sig i kort Afstand ligeoverfor; Sæderne løb nemlig langs med begge Sider af Vognen. Man fik det Indtryk, at han kjendte den nyankomne, men ransagede Hukommelsen for at udfinde, til hvilket Sted og paa hvilket Tidspunkt han skulde henvføre Bekjendtskabet. Det varede dog ikke længe, før han henvendte sig til den ny Rejsekammerat, udbrydende:

„Er Deres Navn ikke George Curtis, og arbejdede De ikke for en halv Snes Aar siden ved Bygningen af Broen over Rakaiafloden?“

Den tiltalte, en tarvelig, men værdig ældre Mand, hvis aabne Ansigt bar et Udtryk af Tilfredshed og stille Glæde, som vidnede om, at han besad den Sindsro og Fred i Hjertet, hvilket den anden aabenbart manglede, betragtede et Øjeblik i Taushed den Person, der henvendte sig til ham, og svarede derpaa:

„Ja, saaledes hedder jeg, jeg er Tømrer og arbejdede ganske rigtigt ved Udførelsen af det Stykke Arbejde, De omtaler. Jeg gjenkjender ogsaa Dem, De hedder Herbert Barlow og var ligesom jeg Tømrer paa det samme Sted, men De er jo bleven en stor Mand siden den Tid, har jeg hørt af andre.“

Mr. Barlow smilede, strakte sin atletiske omhyggelig paaklædte Skikkelse velbehageligt i Sædet og sagde, idet han dog samtidig udstødte et Suk:

„Ja, jeg har haft Lykken med mig og er nu en rig Mand, men jeg mindes alligevel ofte og, lad mig tilføje, længes efter hin Tid, da alt, hvad jeg ejede, bestod i Ungdom, Sundhed og et godt Humør. Det glæder mig at se Dem, Mr. Curtis, thi skjøndt der var meget, vi differerede i den Gang, vi arbejdede sammen, har

jeg dog stedse haft en Del tilovers for Dem — jeg haaber, De er rask og har det godt.“

„Tak,“ svarede den ældre Mand, „jeg har et godt Helbred, og skjøndt jeg er fattig, kan jeg dog Gud ske Lov ernære min Familie og mig selv. Lad mig endvidere tilføje, idet jeg beder Dem undskylde, jeg taler frit til en gammel Kammerat, at jeg foretrækker min Stilling i Samfundet fremfor Deres, skjøndt De er ung og rig.“

Mangen en vilde vist have taget en saadan Tiltale fortrydelig op — dette gjorde Mr. Barlow imidlertid ikke, han lo blot og bad den anden om en nærmere Forklaring af hans Udtalelse.

Imellem de to fordums Kammerater udspandt der sig nu en af de grundige Meningsudvexlinger, som jeg sjælden har hørt blandt andre end Englændere. Vel faa de Skyld for at være reserverede og kolde, hvilket ganske vist ogsaa er Tilfældet paa en vis Maade. De bedømme en Fremmed skarpt, inden de lukke Hjærtet og Hjemmet op, men er Kritiken gunstig, aabnes Døren ogsaa helt; det kan man læse i Øjnene, det indre Livs Vogter og Tolk. Kommer man en Englænder paa nært Hold,

opdager man snart, hvad der boer i ham. Med Hensyn til at diskutere alvorlige Emner og offentligt lægge deres religiøse Anskuelser for Dagen tror jeg, de er mere aabne end andre Nationer. —

Der var heller ikke nogen Tilbageholdenhed med Hensyn til Udtalelse af de to Herrers Livs-syn, som nødvendigvis stod skarpt adskilte i deres Anskuelser, da den ene var Ejer af flere Hoteller, og den anden var Afholdsmand. Jeg behøver vist neppe at gjøre Læseren bekendt med, at Hotelejerer var den yngre Mand, som netop paa Grund af sin herkuliske Legemsbygning egnede sig til at indgyde de urolige Elementer, der besøge mange af Hotellerne i den ny Verden, Respekt.

I den Diskussion, han nu førte med sin gamle Ven, trak han imidlertid det korteste Straa, thi ihvorvel han havde Ordet i sin Magt og besad flere Kundskaber end Modstanderen, nyttede det ikke. Den gamle Tømmermand kæmpede nemlig for Afholdssagen med hele sit Hjærte, hvorimod man fik det Indtryk, at Hotelejerer egentlig var utilfreds med sin Stilling og Levevis saavel som Maaden, hvorpaa han havde erhvervet sin Rigdom.

Udentvivl havde den forholdsvis lette Maade at tjene Penge paa bevirket, at han var slaaet ind paa den af forskjellige Aarsager i Ny-Zeeland ikke videre ansete Beskæftigelse Hotelvirksomhed.

Paa Grund af Hotellernes Eneret til at udskjænke Drikkevarer koncentrere de forskellige Laster sig mere i al deres Nøgenhed paa disse Steder end hos os i Danmark, hvor de fordeles mere i utallige Beværtninger og mere eller mindre daarlige Forlystelsessteder.

De øvrige Passagerer fulgte Samtalen med levende Interesse og beklagede vist, da den yngre Mand rejste sig op for at forlade Toget ved en Mellemstation. Forinden rakte han Haanden ud mod sin gamle Kammerat for at tage Afsked med ham. Denne sagde høfligt Farvel, men gjorde ikke Mine til at trykke den udstrakte Haand, hvorfor Mr. Barlow udbrød:

„Hvad for noget, vil De ikke række mig Deres Haand?“

„Nej!“ udbød Afholdsmanden, „jeg trykker ikke den Haand, som ifølge sin Ejermands Livsstilling nødvendigvis undertiden modtager Penge, der drikkes op af hjærteløse Mænd, som,

for at tilfredsstille deres daarlige Lidenskaber, ofte lade Hustruer og Børn lide Nød.“

Ved denne uventede skarpe Udtalelse svulmede Aarerne i Mr. Barlows Pande, medens hans Øjne lynede; dog betvang han sig og gik henimod Døren, men vendte sit smukke Hoved om, forinden han traadte ud, sigende:

„Farvel, gamle Kammerat, det kan maaske være, De vil trykke min Haand, naar vi mødes næste Gang.“ — Der var noget, der glinsede i hans Øjne, idet han forsvandt. —

Efter den Fremmedes Bortgang blev der Stillehed i Kupeen, vi følte alle, at den store, smukke Mand ikke var noget almindeligt Menneske.

Den gamle Tømmermand, hvis Opførsel de fleste vist fandt uvenlig og smagende af Fari-sæeren, sad hensunken i Tanker. Jeg hørte ham mumle for sig selv: „Jeg kunde ikke række ham Haanden, der var en Stemme inden i mig, som forbød det.“

Kort efter omtalte Begivenhed forlod jeg denne Del af Landet og bosatte mig paa den nordlige Ø. Her læste jeg tilfældigvis et halvt Aar senere i et af Ny-Zeelands mest ansete og udbredte Blade, at den bekjendte Mr. Herbert Barlow, der fornylig havde solgt sine Hoteller

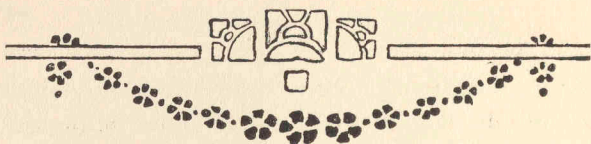
og skjænket en betydelig Sum af det indkomne Beløb til forskellige velgørende Stiftelser, havde reddet to Mennesker fra at drukne i en af Sydøens Floder med Fare for sit eget Liv. Artiklen omtalte i det hele taget den kjække Redningsmand paa en rosende Maade.

Ved at læse dette kom jeg til at fænke paa Scenen i Jernbanekupeen og de Ord, denne Mand havde ytret, idet han forlod os. Ja, nu vilde hans gamle Kammerat vist næppe vægre sig ved at trykke hans Haand.

Hvem ved, om ikke hin Samtale, jeg overhørte, havde i væsentlig Grad bidraget til, at Mr. Barlow havde forandret sit Liv og maaske funden den indre Fred, han øjensynlig manglede den Gang, jeg saa ham.

Mange smaa ubetydelige Hverdagsbegivenheder, som kun erindres en Dag eller to af Øjenvidner, skabe for enkelte Personers Vedkommende undertiden Frøet til betydningsfulde Omvæltninger i deres Liv.

Liden Tue kan vælte stort Læs.

Hvad Snefnuggene fortalte.

Ligesaa skjøn og ren som Sneen er, naar den svæver feagtig i Luften, indhyller Trætoppene med et let og luftigt Slør eller breder sig som et hvidt Lagen over Mark og Eng, ligesaa skjøn er en ung, uskyldig Kvinde i sin første Ungdomsvaar. Men paa den anden Side er hun ligesaa modbydelig, naar hun har tabt sin Renhed og handler frækt i Skam, som den Sne, der nedtrampes af Tusinde Fødder, blandes med og besudles af Gadernes væmmelige Skarn.

I vore Gader vandre mange saadanne Kvinder, af hvilke enkelte maaske under gunstige Forhold kunde være blevet til Pryd og Gavn for Samfundet. En daarlig Opdragelse i et Hjem, hvor Guds Navn maaske aldrig nævnedes, har ofte foraarsaget deres dybe Fald. De

have manglet Religionens Ballast og aldrig kjendt den beskjærmende Indflydelse, som Mindet om kjærlige, gudfrygtige Forældre udøver gennem hele Livet. Selv forhærdede Forbrydere blive bløde om Hjærtet ved at mindes deres Moder. I mange Tilfælde har Staklerne aldrig kjendt Forældrene eller et Hjem.

Naar en saadan tillidsfuld, varmblodig, ung Pige ifølge Naturens Love hengiver sig til en eller anden Mand, som misbruger hendes Tillid og forlader hende, efter at hun har ofret ham Alt, og saadanne hjærteløse Personer findes der nok af i vore Dage — slige unge Kvinder ligne næsten det jagede Vildt i et Landskab uden Dækning — ja, saa gaar det som Regel galt.

Naar hendes Forfører og Venner koldt vende hende Ryggen, og hun staar alene med Skammen og Fortvivlelsen, uden Tilflugtssted og uden at kjende ham, der tilgav Synderinden og sagde: „Hvo, der føler sig ren, han kaste den første Sten“, da bliver en saadan ulykkelig Skabning ofte en Pestbyld for Samfundet og en Væmmelse for andre og sig selv. Hvad enten hun nu er klædt i Silke og bevæger sig i de højere Kredse, eller hun sniger sig omkring

i de mørke Gader, saa søger hun ligesom Slangen at forføre andre til Skam og Skjændsel.

Men selv en saadan elendig Skabning kan frelses.

I en stor By langt borte fra Danmark vandrede en Kvinde, engang bekjendt for sin Skjønhed og Ynde, men nu var der næppe Spor deraf tilbage. Hun var opdraget i et rigt og overdaadigt, men verdsligt Hjem, hvor der kun lagdes Vægt paa at nyde dette Livs Goder i fuldeste Maal, thi hendes Forældre troede ikke. Da hun var i sine fagreste Aar, indtraf en af de uforudsete Begivenheder, der minder om, hvor usikkert alt er i denne Verden. En stor Bank gik pludselig fallit og ruinerede blandt mange andre ogsaa hendes Fader; fra Rigdommens Tinde bragtes han pludselig til Betlerstaven. I sin Fortvivelse herover blev han sindssyg, medens hans Hustru, der iforvejen led af et svageligt Helbred, kort efter døde af Sorg og Græmmelse.

Datteren kom i Huset hos en Slægtning, der imidlertid var fattig. Man kan nok forstaa, at det var overordentlig svært for den unge forvante og feterede Skjønhed, som var vant til at faa alle sine Ønsker og Luner opfyldt, at

finde sig i det ny Hjems smaa Omstændigheder. Tilmed da det var nødvendigt, at hun skulde hjælpe lidt til i Husholdningen for at bidrage en lille Skærv til sit eget Underhold. Det var nøjsomme, gode og kjærlige Mennesker, hun var kommen til, men hun forstod dem ikke, thi hun var ikke Guld — kun forgyldt.

Hun længtes efter Baller, Theatre, fine Klæder og de mange Tilbedere, hun tidligere havde haft for sine Fødder. De havde bejlet baade til hendes Skjønhed og Rigdom, ja, vel mest til det sidste, thi da den forsvandt, udeblev de ogsaa.

Der var dog to af disse Tilbedere, som ikke glemte hende. Den ene var en brav, ung Mand, som paa en Maade glædede sig over den unge Piges Fattigdom, thi nu kunde han gjøre sig Haab om hendes Haand. Han havde længe elsket hende. Skjøndt ubemidlet havde hans gode Herkomst, Begavelse og personlige Elskværdighed skaffet ham Adgang til Forældrenes Hus. Her havde han ogsaa anholdt om hendes Haand, men faaet et koldt Afslag. De taabelige Forældre saavelsom Datteren forstod ikke, at han var en Formue i sig selv paa Grund af sin bundhæderlige Karakter og Dygtighed —

ægte Guld af det, der bestaar, naar Banker forgaar.

Da den unge Kvinde nu stod forældreløs og berøvet Livets Glans og Pragt, opsøgte denne unge Mand hende, fortalte, hvorledes han elskede hende, og bad hende dele hans tarvelige Hjem, som han haabede at kunne forbedre inden længe. Naar hun kun vilde blive hans Hustru, følte han, at han vilde faa Kraft til at arbejde dobbelt.

Som denne Yngling stod foran den unge Pige i sin mandige Kraft, medens den Kjærlighed, han nærede for hende, gav hans ellers alvorlige og bestemte Ansigt et mildt og vindende Udtryk, følte hun stor Lyst til at kaste sig til hans Bryst, voxte fast der og føle sig som et lille Barn, der klynger sig tillidsfuldt til den, det elsker. — Hun var jo i Virkeligheden som et Barn, et uopdraget, forkjælet, egen-sindigt Barn uden Selvbeherskelse og Dømmekraft. Men hun gjorde det ikke, fulgte ikke sin Indskydelse. Dels fordi det tarvelige Hjem, hvori hun levede, med dets smaa, daglige, huslige Bekymringer for at skaffe det nødvendige tilveje og dets Sparsommelighed havde givet hende Afsmag paa at gifte sig med en fattig

Mand. Og dog levede disse Mennesker glade og tilfredse, thi de troede paa Gud, de havde den indre Glæde og vidste, at den fattige manglede meget, den rige alt, hvis han er uden Tro. Dels tøvede hun, fordi der lige var opdukket et Haab i hendes Hjærte om at komme tilbage til sit tidligere Livs Herligheder og Glæder. Hun var nemlig kort forinden truffet sammen med en anden Mand, den anden, som heller ikke havde glemt hende.

Denne var en rig Verdensmand, der nød en vis Anseelse, skjøndt mange betvivlede hans Karakters Hæderlighed. Han havde tidligere haft isinde at bejle til den rige Arving, for at hendes Skjønhed kunde smykke hans Hjem og hendes Formue forøge hans Indtægter. Men da indtraf den Bankkrise, der ruinerede hendes Fader; om at ægte hende kunde der nu ikke være Tale.

Hendes Skjønhed havde imidlertid ophidset hans Lidenskaber, og Libertiner, som han var, besluttede han at forføre hende, selv om han skulde love Ægteskab for at opnaa sin Hensigt. Han kjendte den unge Piges Letsindighed og Pragtsyge og tvivlede ikke om, at hun vilde

modtage hans Haand, naar han nu tilbød hende den.

Senere haabede han at finde Lejlighed til at besnære hendes Dyd, og hun vilde da maaske som saa mangen ung Pige trøste sig over Tabet af Æren ved Pragt og Fornøjelser.

Denne æreløse Person var desværre kommen hin unge Mand i Forkjøbet. Det var derfor, den unge Pige ikke fulgte sit Hjertes Røst og modtog sin ærlige Bejler med aabne Arme, skjøndt han i alle Henseender, undtagen i Rigdom, stod langt over den blaserede Verdensmand. Hun ønskede Betænkningstid, opholdt ham med Udflugter, indtil han en Dag mødte hende i Selskab med den Medbejler, han foragtede. Nu afæskede han hende en Forklaring og hørte til sin store Sorg, at de vare forlovede. Dybt bedrøvet og saaret i sit Hjertes Inderste forlod vor unge Ven hende med en daarlig Mening om hendes Karakter.

Den onde Mands Planer lykkedes, hun blev hans Elskerinde, men drog ham med i sit Fald. Den Indflydelse, hun efterhaanden erhvervede over hans ved Udsvævelser svækkede Forstand, benyttede hun til at bortødsle store Summer for at tilfredsstille sin Lyst til Overdaadighed

og Nydelser. I Løbet af et Par Aar var hendes Elsker ruineret; hun forlod ham da, da hun i Grunden aldrig havde holdt af ham.

I en Række Aar derefter levede den forvildede Kvinde et tøjlesløst, overdaadigt Liv som Kurtisane. Men Tiden og Udsvævelser berøvede hende efterhaanden Helbredet og den store Skjønhed, hvorved hun havde bedaaret Mændene. De forlod hende en efter en — hun sank dybere og dybere. Tilsidst maatte hun vandre paa Gaden som et Udskud, syg og elendig paa Legem og Sjæl, snige sig om i Mørke og sælge sig selv til en eller anden beskjenket Mand for at stille sin Sult.

Saaledes var den Kvinde, der endnu ung i Aar, men med Døden i sit Hjærte, en Juleaften vandrede i de Gader, som hun tidligere var kjørt igjennem, indhyllet i Pelsværk, kun tænke paa Fornøjelser. Nu sprøjtede Skarnet op paa hende fra de Vogne, der passerede. — Det frøs haardt, en bidende Vind blæste igjennem hendes tynde Dragt og isnede hende til Marv og Ben. Hun havde intet Sted at søge Ly, hun var uden Logi, havde ingen Penge, var træt og sulten, da hun næsten intet havde nydt i et Par Dage. Folk veg sky til Side for

hende, og forsøgte hun at hvile sine trætte Lemmer et Øjeblik paa en Trappesten, anmodede en Politibetjent hende barskt om at forføje sig bort.

Det begyndte at sne stærkt, for første Gang den Vinter. Hele Byen glædede sig, thi hvad er en Jul uden Sne? Det er Børnenes Fest, og alle ere jo Børn i den Tid. Sneen sætter Liv i alt, den bringer de fattige lidt at fortjene ved at fjerne den fra Gaderne, og er Landmandens Ven, fordi den dækker og beskytter Jorden mod den strenge Frost.

Den stakkels Kvinde saa, hvorledes Børnene jubledede, selv Hundene løb gøende omkring og snappede glade efter Fnuggene, idet de hvirvlede omkring. Efterhaanden kom Kanerne frem og fo'r forbi som Meteoror. — Alt var Liv og Glæde, men selv glædede hun sig ikke ved Sneen, den blændede hendes Syn, banede sig Vej ind under hendes tynde, løse Klædningsstykker. Hun blev klam og endnu koldere end før, medens de Klumper, der samlede sig under og om Fødderne, trættede og gjorde hendes Gang endnu mere vaklende end før. Det lykkedes hende ubemærket at sætte sig paa en halvmørk Trappe, der laa i Skygge af en lidt

fræmspringende Mur. Her kunde hun maaske hvile et Øjeblik, indtil hun blev bemærket; for at undgaa dette krøb hun sammen i det mørkeste Hjørne.

Da den Ulykkelige sad her og stirrede fortvivlet hen for sig, medens det vedblev at sne tungt og tæt, kom hun til at tænke paa, hvorledes hun selv en Gang havde været ren som de hvide Snefnug, forinden de nedtrampes og blandes med Skarnet. Hun mindedes ogsaa den smukke Fortælling om den lille Pige med Svovlstikkerne af H. C. Andersen, som hun havde læst i sit eget Modersmaal, Engelsk, medens hun var ung og lykkelig. Hvilken skøn Død hun dog fik! —

Billedet af et andet lille Barn traadte ogsaa frem for hende og gjorde hende blød om Hjertet og lokkede Taarer frem. Det var hendes eget, som hun havde født i Sorg og Skam; det døde kort efter, hvad hun i Grunden glædede sig over den Gang, skøndt det gjorde bittert ondt, thi det vilde da aldrig blive bekjendt med Livets Skyggesider, ej heller lære at foragte sin Moder.

Ved Tanken om sit Barn og at hun aldrig skulde gjense det mere, thi nu var dets Sjæl

jo i Himlen, hvidere end Sne, og hvor kunde hun vel selv vente at komme hen, naar hun døde? Ja, ved denne Tanke blødte hendes Moderhjærte, og det svulmede af ømme Følelser, saa at den Skal af Haardhed, Hovmod og Vantro, der havde omgivet og behersket det i saa mange Aar, brast.

Den foragtede, hjemløse Kvinde bad for første Gang i sit Liv med hele sin Sjæl til Gud om Tilgivelse om Hjælp og fandt ogsaa Trøst.

Naar hun nu blot kunde finde et Sted for at hvile og tilbringe sine sidste Timer i Fred og Ro blandt kjærlige Mennesker. Det vilde vist ikke vare længe, før Døden vilde indfinde sig, hun følte sig saa underlig svag og mat — men hvor skulde hun gaa hen?

Da traadte pludselig Billedet af hin ædle, unge Mand, som hun havde forsmaaet, frem for hendes Sjæls Øje — ja, til ham vilde hun gaa og anraabe ham om Tilgivelse og Hjælp. Hun vidste, hvor han boede, thi nu var han velbekjendt, rig og anset. Ja, hvor hun havde staaet sin egen Lykke i Vejen, da hun forkastede hans oprigtige Kjærlighed og var utro mod sig selv ved den vigtige Krise, da det hedder enten—eller, som i det mindste kommer en

Gang i ethvert Menneskes Liv. Men han vilde vistnok hjælpe hende nu — hun havde hørt, at ingen henvendte sig forgjæves til ham, hvis han kunde hjælpe dem. Han var en af de Hædersmænd, som naar til Træets Top uden at sparke andre ned ad Stigen, og som trods deres Held have en aaben Haand og sympatisere med de smaa og undertrykte i Samfundet. Nej, han vilde vist ikke afslaa hendes Bøn, han havde jo dog en Gang elsket hende.

Sin Beslutning tro begav hun sig til denne Mands Bopæl, der heldigvis laa i Nærheden, thi ellers havde Kræfterne svigtet hende. Det lykkedes hende ved at anstrenge sig til det yderste at naa hans Dør og ringe paa, men da segnede hun afmægtig om.

Da den stakkels, unge, hjemløse Kvinde kom til sig selv, laa hun til sin Forbauselse i en ren, varm Seng, en for hende længe ukjendt Luxus. En ung Pige, der sad ved Hovedgjærdet, spurgte venligt til hendes Befindende. Hun erfarede da, at hun laa i sin Ungdomsvens Hjem, som vist næppe anede, hvem han husede. Selv var han ikke hjemme, men hans Hustru havde set og ynkedes over den stakkels

Kvinde, der fandtes bevidstløs udenfor Døren. Som en ægte Samaritan tog hun hende ind til sig.

Ved at høre dette græd den syge af Glæde og takkede Gud, fordi han havde hørt hendes Bøn. Det var ikke længe, hun nød godt af den kjærlige Pleje, hun modtog i dette gjæstfri kristelige Hjem, thi Lægen erklærede, hun havde kun faa Dage at leve i. Selv følte hun ogsaa dette og glædede sig — hun ønskede at dø.

I den korte Tid, der var tilbage, vandt hun dem, der plejede hende, ved sin Ydmyghed og Taknemmelighed. Selv for svag til at læse i Biblen, lyttede hun opmærksomt med barnlig og inderlig Glæde til dens rige, trøstende Ord, naar man læste højt for hende.

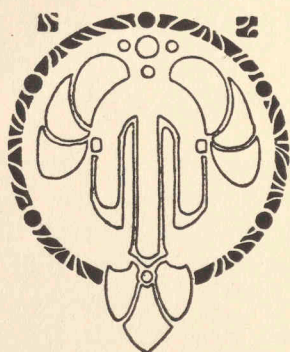
Der var dog en Ting, der trykkede hende, hun vilde gjerne se Husets Herre forinden sin Død; han var bortrejst, men ventedes daglig hjem. Dette Ønske fik hun ogsaa opfyldt i den ellefte Time. Da han kom, fortalte hun, hvem hun var, hvilket hun hidtil havde skjult; da man spurgte derom, havde hun kun svaret: „En stakkels Synderinde“. Hun erklærede endvi-

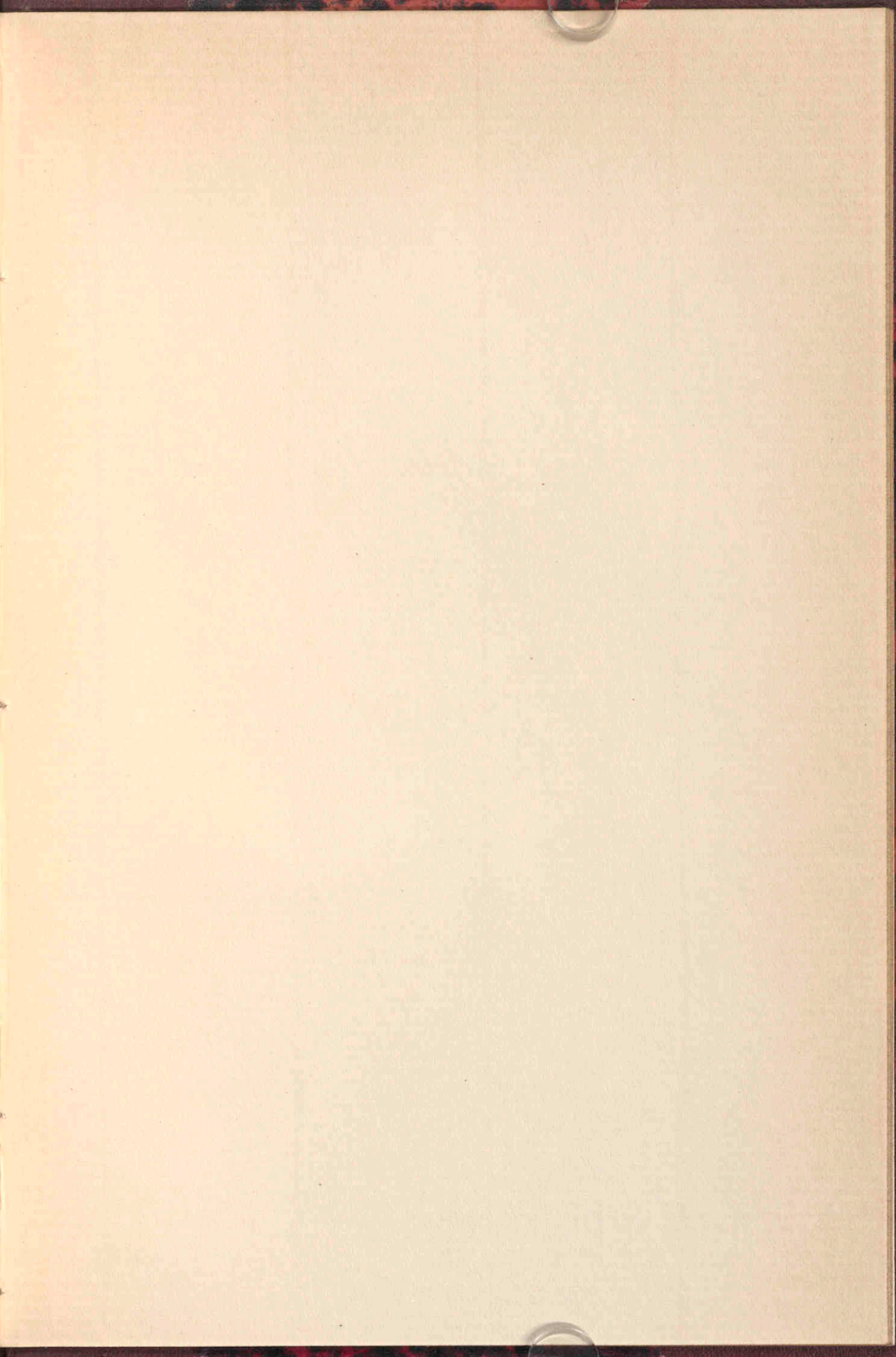
dere, at han var i Grunden den eneste, hun havde holdt af, takkede for hans Kjærlighed og bad om hans Tilgivelse — selv følte hun, at Gud havde tilgivet hende.

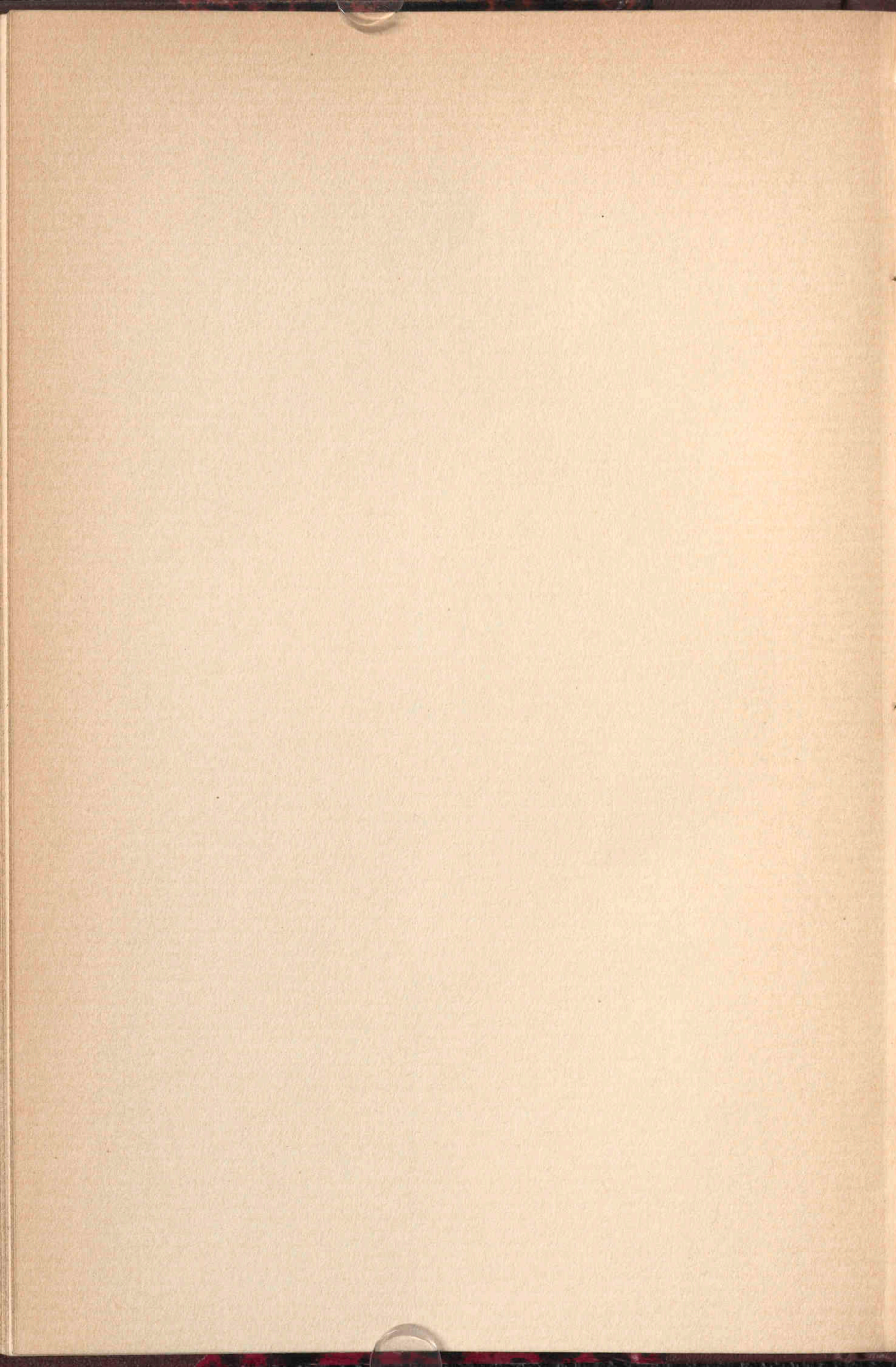
Hun overrakte ham derpaa et lille Digt, hun havde skrevet kort forinden med rystende Haand, men det var dog læseligt. I hans Nærværelse døde hun med et Smil paa Læben og gik som en angrende Synderinde ind til den evige Fred.

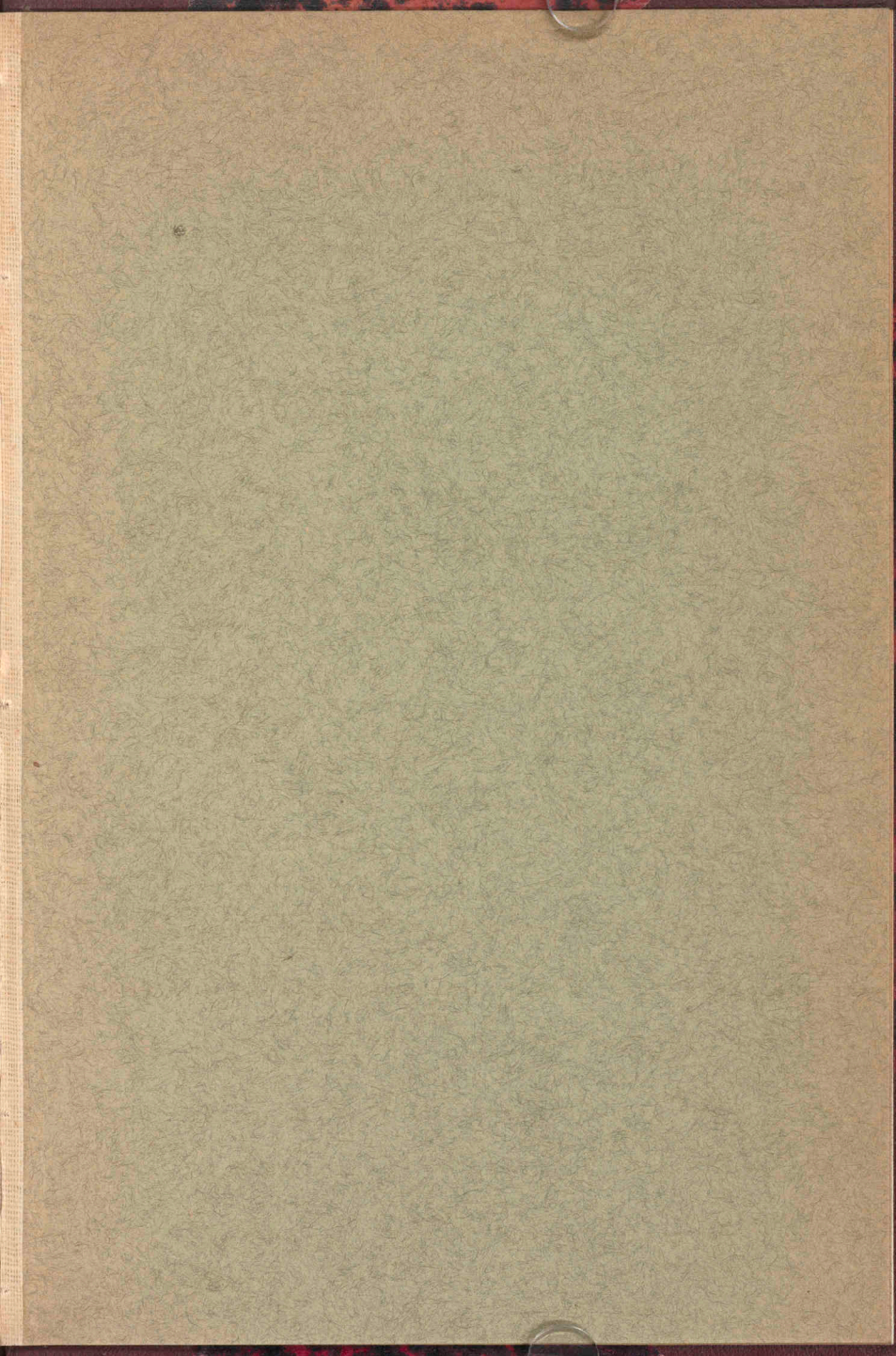
Hendes gamle Ven og sidste Stunds Velgjører undredes saare, thi han havde hørt, at denne forvildede Sjæl var gaaet til Grunde og død forlængst siden. Hvem vilde ogsaa have gjenkjendt den før saa smukke, unge Pige i den udtærede, blege Kvinde, der laa udstrakt foran ham. — Men det Smil, hun bar i Døden, var skjønnere, end han nogensinde før havde set det paa hendes Læber.

Inderlig rørt var han ogsaa, thi han havde aldrig forglemt sin første Kjærlighed.

% J. Cohens
Bogtrykkerier
George A. Baer

København
Tordenskjoldsgade 17/18

